IslamHouse.com
مركز أصول
Osoul Center
www.osoulcenter.com

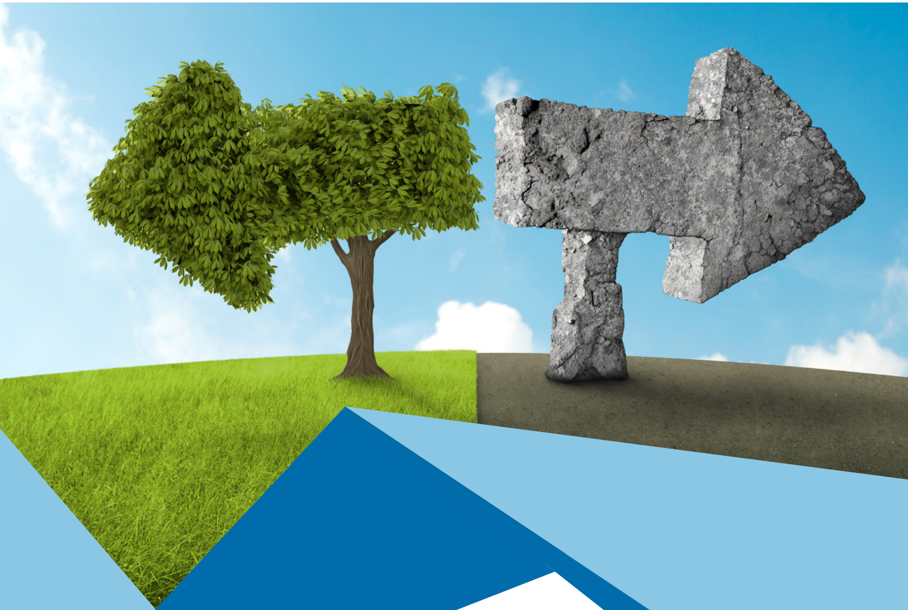

Pashto
بشتو

د اسلام نواقض او دخلکو پوهاوی

ليکوال
عبدالعزيز بن عبد الله الراجحي
ژباړن
عبد الرحيم سلطان

تبصير الأنام
بشرح نواقض الإسلام

تأليف
عبدالعزيز بن عبد الله الراجحي
ترجمة
عبدالرحيم سلطان خان

PASHTO
بشتو

ⓒ جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالربوة، ١٤٤٢هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

خان، عبدالرحيم سلطان

تبصير الأنام بشرح نواقض الإسلام: اللغة البشتو . / عبدالرحيم سلطان خان. -

الرياض، ١٤٤٢هـ

٨٤ ص، ١٢ سم x ١٦,٥ سم

ردمك : ٩-٧١-٨٣٢٩-٦٠٣-٩٧٨

١- العقيدة الاسلامية ٢- الشرك بالله أ. العنوان

ديوي ٢٤٠ ١٤٤٢/٨٦٣٦

رقم الايداع: ١٤٤٢/٨٦٣٦

ردمك : ٩-٧١-٨٣٢٩-٦٠٣-٩٧٨

مركز أصول
Osoul Center
www.osoulcenter.com

أُعد هذا الكتاب وصمِّم من قبل مركز أصول، وجميع الصور المستخدمة في التصميم يملك المركز حقوقها، وإن مركز أصول يتيح لكل مسلم طباعة الكتاب ونشره بأي وسيلة، بشرط الالتزام بالإشارة إلى المصدر، وعدم التغيير في النص، وفي حالة الطباعة يوصي المركز بالالتزام بمعاييره في جودة الطباعة.

+966 11 445 4900
+966 11 497 0126
P.O.BOX 29465 Riyadh 11457
osoul@rabwah.com
www.osoulcenter.com

بسم الله الرحمن الرحيم

لړلیک

دنواقض اسلام معنی	۹
د اسلام په نواقضو کې لمړی ناقض	۱۱
هغه احکام چې د شرک سره تعلق لری	۱۲
د اسلام په نواقضو کې دوهم ناقض	۲۳
د توکل معنی	۲۵
دریم ناقض د اسلام په نواقضو کې	۲۹
د طاغوت پیژندنه	۳۱
خلورم ناقض د اسلام په نواقضو کې	۳۷
پنځم ناقض د اسلام په نواقضو کې	٤۱
شپږم ناقض د اسلام په نواقضو کې	٤۵
اوم ناقض د اسلام په نواقضو کې	۵۱
ناقض د اسلام په نواقضو کې	۵۷
نهم ناقض د اسلام په نواقضو کې	٦۱
لسم ناقض داسلام په نواقضو کې	۷۳

الحمد لله رب العلمين، والصلاة والسلام على أشرف الأنبياء والمرسلين، نبينا محمد، وعلى آله وصحبه أجمعين، أما بعد:

په دي رساله کې د اسلام هغه لس لوې نواقض کوم چې شيخ الاسلام محمد بن عبد الوهاب رحمه الله په خپله رساله کې راجمع کړي دي بيانيږي.

دنواقض الاسلام معنى:

نواقض جمعه ده دناقض او ناقض د يو شي دهغې باطلونکي او فاسدونکي او دمينځه وړونکي ته وايي، نو د نواقض الاسلام معنى ده هغه عملونه اوکارونه چې کله انسان د هغې مرتکب شي، نودهغې دوجې نه دانسان دين او اسلام باطل شي، او د دائره اسلام نه خارج شي، کافر اومشرک شي، مګرکه توبه وباسي اوبيرته په اسلام کښې داخل شي، ددي مثال داسي دى، لکه يو انسان چې پوره اوکامل اودس وکړي، اوپه طهارت کښې داخل شي اوبيا روستو دهغه نه متيازي وغيره خارج شي، نو دهغه اودس مات اوطهارت يې باطل شو، همدارنګه داسلام نواقض هم دي په دي معنى باندي چې کله انسان دهغې ارتکاب وکړي، نو ددين اسلام نه خارجيږي او په کفر شرک کې داخليږي.

امام محمد بن عبدالوهاب رحمه الله په خپله رساله کښي يواځې لس (۱۰) نواقض داسلام ذکرکړيدي، ځکه چې دا لس لوی نواقض دي، دنواقض الاسلام نه، او نور نواقض داسلام په دي لسو (۱۰) نواقضو داسلام کښي راجمعه کيږي.

شيخ الاسلام محمد بن عبدالوهاب رحمه الله خپله رساله (نواقض الاسلام) په دي عبارت سره شروع کړيده: **اعلم أن نواقض الاسلام عشرة!**

پوهه شه چه داسلام نواقض لس (۱۰) دي، اعلم دامر صيغه ده دعلم نه، معنی يي ده کلکه عقيده اوپوخ يقين کول او ددي په مقابل کښي ظن راځي دظن معنی ده ګمان کول.

نومعنی داشوه چه په دي پوهه شه اوکلکه عقيده اوپوخ يقين ولره شک اوګمان مه کوه په دي خبره کښي چې کله انسان ددي نواقضو مرتکب شي نو ددائره اسلام نه خارجيږي اومسلمان نه پا تي کيږي.

الناقض الأول

الشرك

داسلام په نواقضو کې لمړی ناقض د الله تعالی سره د هغه په عبادت او بندګۍ کې شریک جوړول دي، لکه د الله جل جلاله ارشاد دی:

﴿إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُ﴾ [النساء: ٤٨]

ترجمه: یقینا الله تعالی نه بخي چې شرک وکړی شي دهغه سره اوبخي هغه ګناهونه چه کم وي ددينه هغه چالره چه اوغواړي، اوچاچې شرک وکړو دالله تعالی سره پس یقینا جوړه يي کړه ګناه لويه.

او همدا رنګه الله تعالی فرمايي:

﴿إِنَّهُۥ مَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدۡ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ ٱلۡجَنَّةَ وَمَأۡوَىٰهُ ٱلنَّارُۖ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ أَنصَارٖ﴾ [المائدة: ٧٢]

ترجمه: یقینا چاچې شرک وکړو د الله تعالی سره پس یقینا حرام کړیدی الله تعالی په هغه باندې جنت او ځاي دهغه اوردی، اونشته دظالمانو لپاره هیڅ مددګار.

او همدارنګه دغيرالله لپاره ذبحه کول هم شرک دی، لکه دقبرونو لپاره ذبحه کول اويا دجناتو (پير يانو) وغيره لپاره ذبحه کول.

وضاحت:

دالله جل جلاله سره دهغه په عبادت او بندګۍ کښې شریک جوړول اول ناقض دی دنواقض الاسلام نه مصنف رحمه الله دمشرک په باره کښې دوه دلیلونه ذکرکړیدي، اول دلیل دمشرک دحکم په باره کښې چه د د نیا سره متعلق دی.

یعني دمشرک څه حکم دی په دنیاکښې، اودوهم دلیل دمشرک دحکم په باره کښې چه داخرت سره متعلق دی، یعني دمشرک څه حکم دی په اخرت کښې.

اول دلیل دمشرک دحکم په باره کښې چه ددنیاسره متعلق دی:

دمشرک حکم په دنیا کښې دادی چه مشرک ته الله جل جلاله شرک نه معاف کوي لکه الله جل جلاله فرمايي:

﴿إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُ﴾ [النساء: ٤٨]

ترجمه: یقینا الله تعالی نه بخي چه شرک وکړیشي دهغه سره او بخي هغه ګناهونه چه کم وي ددینه هغه چا لره چه وغواړي.

پس الله جل جلاله په دي ایت کریمه کښې دشرک اکبر تخصیص کړیدی، چه نه يي معاف کوي، او دشرک نه علاوه نور ګناهونه يي خپل مشیت (خوښې) ته سپارلي دي معاف کوي چا ته چه يي وغواړي.

دوهم دلیل دمشرک دحکم په باره کښې چې داخرت سره متعلق دی:

دمشرک حکم په اخرت کښې دادی چه جنت وربا ندي حرام دی

او ځاي دهغه اور دجهنم دی، او همیشه به په اور دجهنم کښې اوسیږي د الله جل جلاله ارشاد دی:

﴿إِنَّهُۥ مَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدۡ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ ٱلۡجَنَّةَ وَمَأۡوَىٰهُ ٱلنَّارُۖ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ أَنصَارٖ﴾ [المائدة: ٧٢]

ترجمه: یقینا چاچې شرک وکړ د الله تعالی سره پس یقینا حرام کړیدی الله تعالی جنت په هغه باندي او ځاي دهغه اور دی او د ظالمانو لپاره هیڅ مدد کار نشته.

هرکله چه دمشرک حکم په دنیا کښې دادی چه شرک ورته الله تعالی نه معاف کوی بغیر دتوبې نه او په اخرت کښې به همیشه په اور دجهنم کښې وي او جنت وربانديي ابدي (همیشه) حرام دی نو په دنیا کښې هم بعضي احکام وربانديي مرتب کیږي.

دنیاوي بعضي هغه احکام چه دشرک سره متعلق دي:

١ ځني دهغه احکامو نه چه په شرک باندي مرتب کیږي دادي چه دمشرک نه به دښځي دطلاقه ولو طلب او غوښتنه کولاي شي ترڅو چې ښځه دهغه نه بیله او جدا شي مګرکه توبه وباسي دشرک نه، نو بیابه دهغه نه د هغه ښځه نشي جداکولی، ځکه چه دا ښځه مسلمانه ده او مشرک کافر دی او مسلمانه ښځه دکافر په نکاح کښې نشي پاتي کیدلی لکه الله تعالی فرمايي:

﴿لَا هُنَّ حِلّٞ لَّهُمۡ وَلَا هُمۡ يَحِلُّونَ لَهُنَّۖ﴾ [الممتحنة: ١٠]

نه هغو ې حلالې دي دوي لره اونه دوي حلال دي هغوې لره، يعني دغه مؤمنانې ښځې دي کافرو لره حلالې او رواه ندي اونه داکافران دغي

مؤمنانوښځو لپاره حلال او رواه دي، او همدارنګه الله تبارک وتعالى فرمايي:

﴿وَلَا تَنكِحُوا۟ ٱلْمُشْرِكَٰتِ حَتَّىٰ يُؤْمِنَّ﴾ [البقرة: ٢٢١]

او په نڪاح سره مه ورکوي خپلې لونړه خويندي مشرکانو سړو ته تر هغي پوري چه دوي ايمان راوړي.

٢ او همدارنګه دځنې هغه احکامو نه چه په شرک باندي مرتب کيږي، دا ده چې په مشرک باندي به لمونځ دجنازي نه کيږي چه کله مړشي او نه به مشرک ته غسل ورکولاي شي.

٣ او ځنې داحکامو دمشرک نه داده چه مشرک به په مقبره دمسلمانانو کښې نشي دفن کولاي.

٤ او ځنې داحکامو دمشرک نه داده چه مشرک به مکې مکرمي ته نه داخليږي ځکه چه دمشرک داخليدل مکې مکرمي ته جايز ندي.

الله تبارک وتعالى فرمايي:

﴿ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِنَّمَا ٱلْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا۟ ٱلْمَسْجِدَ ٱلْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَٰذَا﴾ [التوبة: ٢٨]

اى مؤمنانو يقينا مشرکان پليت دي پس ندي نيز دي کيږي، مسجد حرام ته روستو ددي کال نه (يعني نهم کال دهجرت)

۵ او ځيني ددې احکامو نه داده چه مشرک ته به دخپلوانو په ميراث کې برخه نه ورکول کيږي، او همدارنګه دمشرک ميراث به دهغه مسلمانانو خپلوانو ته نه ورکول کيږي مثلاً که مشرک مړ شي او دده ښځه او بچي مسلمانان وي نو دوې ته به ددې مشرک ميراث نه ورکول کيږي، بلکه دمشرک دامال به د مسلمانانو بيت المال ته ورکول کيږي مګر که ددې مشرک نورکافربچي وي نو هغوي ددې ميراث اخستلی شي، لکه څرنګه چه نبي کريم ﷺ فرمايلي دي:

«لا يرث المسلم الكافر ولا الكافر المسلم»

مسلمان د کافر څخه او کافر د مسلمان څخه ميراث نشي اخستلی.

نو ځيني هغه احکام چې په دې نواقضو داسلام باندې مرتب کيږي په لنډه توګه هغه دادي:

هرڅوک چې د اسلام ددې نواقضو ارتڪاب وکړي، او بيا په دې باندې هميشه پاتې شي تردې چې مرګ ته ورته راشي او په داسې حال کې مړشي چې توبه يې نه وې کړې نو غسل به ورته نه ورکول کيږي، او دمسلمانانو په مقبره کې به نه دفن کيږي، دده ميراث به دده مسلمانانو خپلوانو ته نه ورکول کيږي، لکه څنګه چې په ژوند کې د مشرک نه دهغه مسلمانه ښځه به دهغه نه جداکولی شي، او همدارنګه مشرک به مکې مکرمې ته هم نه داخليږي، او چې د شرک په حالت کې مړشي نو جنت ورباندې حرام دی، او هميشه به په اور د دوزخ کې وسيږي.

مصنف رحمه الله ويلي: **(الشرك في عبادة الله -تعالى-)**

د الله تعالی سره دهغه په عبادت او بندګۍ کې شرک کول د اسلام د نواقضو څخه دي.

په دې مهال د عبادت پيژندل لازم او ضروري دي، ترڅو مونږ معلومه کړو چې په عبادت او بندګۍ کې شرک څه ته وايي.

عبادت او بندګي هر هغه قول (وينا) او عمل ظاهري (ښکاره) وې او که باطني (پټ) وي خو چې الله تعالی ته خوښ وې او هغه ورباندې خوشحاليږي، لکه مونځ کول عبادت دی زکات ورکول عبادت دی، حج کول عبادت دی، نذر منل عبادت دی، ذبحه کول عبادت دی، دعا غو ښتل عبادت دی، توکل (ځان سپارل) عبادت دی، خوف او ويره کول عبادت دی، مينه او رغبت کول عبادت دی، د الله تعالی په لاره کې جهاد کول عبادت دی، امر بالمعروف (نيکو ته بلنه کول) عبادت دی، نهي عن المنکر (د بدو نه منعه کول) عبادت دی، د ګاونډي سره احسان او ښيګڼه کول عبادت دی وغيره، ځکه چې ددې امر راغلی دی په قران کريم کې، او همدارنګه دهغه څه نه ځان ساتل کوم چې الله تعالی منعه کړي دي هم عبادت دی، لکه مسلمان او مؤمن بنده به شرک نه کوې، او دخلکو وينه، او مال او عزت به نه پايماله وې، او دحق نه به انکار نه کوې، او ناروا کارونه لکه غلا، زنا، شراب څښل، د مور او پلار نافرماني، غيبت چغلي، سود، وغيره به نه کوې.

نو په شريعت کې چې دڅه شي امر راغلي وي، په هغې به عمل کوې، او شريعت چې دڅه نه منعه کوې دهغې نه به ځان ساتې، ديته عبادت او بندګي وايي.

په شريعت مطهره کې (اوامر) په دوه قسمه دي:

امر د ايجاب چې په هغې باندي عمل کول واجب وي، لکه مونځ کول شو ځکه چې د مونځ کول واجب دي، او بل قسم امر د استحباب دی چې په هغې باندي عمل کول غوره او مستحب وي لکه مسواک وهل شو، ځکه مسواک وهل مستحب دي.

او په شريعت کې نهي هم په دوه قسمه ده: نهي دتحريم چې دهغې نه ځان ساتل واجب وې، لکه زنا، غلا وغيره شوه، ځکه چې د غلا، زنا وغيره نه ځان ساتل واجب دي او بل قسم نهي د تنزيه ده، چې دهغې نه ځان ساتل مستحب وې، لکه د ماخوستن مانځه نه وروستو خبري کول شول ځکه چې د ماخوستن مانځه وروسته خبري کول مکروه او ځان ساتل ترينه مستحب او غوره دي.

همدارنګه په شريعت کې ځينې کارونه ظاهر او ښکاره دي لکه مونځ، روژه وغيره شول، او ځينې کارونه بيا پټ او باطني دي، لکه نيت، اخلاص، صداقت، او محبت شو.

همدارنګه په هغه کارونو کې چې شريعت دهغې نه منع کوې هم په دوه قسمه دي: چې ځينې ښکاره دي، لکه زنا غلا وغيره، او ځينې نور بيا پټ او باطنې دي، لکه تکبر، ريا، ځان ښودنه، کينه، او بغض، وغيره دا ټول هغه کارونه دي، چې اسلامي شريعت ورڅخه په کلکه منع کړې ده.

نو عبادت او بندګي دې مخکې ټولو قسمونو ته کوم چې ذکر شو شامليږې، او بيا په دې قسمونو د عبادت کې چې هر يو قسم د غير الله دپاره وکړی شي، نو ديته شرک وايي او کونکې ته يې مشرک وايي ځکه

چې دعبادت دا ټول قسمونه د الله تعالی لپاره خاص دي، او چې دغیر الله دپاره وکړی شي، نو دیته په عبادت کې شرک ویل کیږي، نو ځکه مصنف رحمه الله ددي یو مثال ذکر کړو، او داسي يې وفرمايل: (**كالذبح لغير الله**) د اسلام په نواقضو کې یو مثال لکه دغیر الله لپاره ذبحه کول شو، ددي په ارتکاب سره بنده د اسلام د دائرې نه خارجیږي، ځکه چې ذبحه کول عبادت دی، او د غیر الله لپاره عبادت کول شرک دی لکه څنګه چې الله تعالی فرمايلي دي:

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَالَمِينَ﴾ [الأنعام: ١٦٢]

ته ووايه: بیشکه زما لمونځ او زما قرباني او زما ژوند او زما مرګ خاص دالله رب العالمین لپاره دی. دهغه هیڅ شریک نشته.

همدارنګه الله تعالی فرمايلي دي:

﴿فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَٱنْحَرْ﴾ [الكوثر: ٢]

نو ته د خپل رب لپاره لمونځ کوه او قرباني کوه.

نو معلومه شوه چې ذبحه او قرباني کول عبادت دی او هرچا چې دا د الله تعالی نه ماسوا د بل چا لپاره وکړه نو یقینا هغه دالله تعالی سره په عبادت کې شرک وکړو، نو په دې اساس هر هغه څوک چې دجناتو، پیرانو، قبرونو، ولیانو، سپوږمۍ، او نمر وغیره لپاره ذبحې کوې بیشکه مشرک او داسلامي ملت نه خارج دي.

همدغه شان د غیر الله نه مدد غو ښتل، او په هغه سره پناه طلب کول، او هغه ته فریاد کول په هغه کارونو کې چې په هغې باندې د الله تعالی نه ماسوا بل څوک قدرت نلري داهم شرک دی.

او همدغه رنګ په حلالو او حرامو کې د مخلوق خبره منل او دهغوې تابعداري کول هم په شرک کې داخلیږي، د بیلګې په توګه په حلالو، او حرامو کې د مشر، د وزیر، د عالم، د بزرګ، د مور او پلار، وغیره تابعداري کول په داسې طریقې سره چې دوې څه ته حلال وایي، هغې ته حلال ویل او چې دوې څه ته حرام وایي هغې ته حرام ویل دا هم شرک دی ځکه چې حلال، او حرام عبادت دی او په دې کې به یواځې د شرعې تابعداري کیدلی شي، ځکه چې د حرامو، او حلالو اختیار یواځې د الله تعالی سره دی، او نبي کریم ﷺ فقط د هغې بیان او وضاحت کړی دی. نو په حلالو او حرامو کې د غیر الله تابعداري کول شرک دی لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَـٰٓؤُا۟ شَرَعُوا۟ لَهُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنۢ بِهِ ٱللَّهُ﴾ [الشورى: ٢١]

ایا د دوې لپاره داسې شریکان شته، چې د دوې لپاره یې له دین څخه هغه لار مقرر کړې ده چې الله تعالی د هغې اذن او اجازه نه ده ورکړې.

نو معلومه شوه چې حلال او حرام یواځې د الله تعالی په اختیار کې دي، او په دې کې به یواځې دهغه تابعداري کیدی شي.

همدغه شان رکوع، سجده، طواف، نذر نیاز منل، وغیره دا ټول دعبادت قسمونه دي، او دا ټول به یواځې دالله تعالی لپاره ادا کولی شي، او هر چا چې دا کارونه دغیرا لله لپاره وکړل نو پرته د شک څخه مشرک دی.

ځینې صو فیان (پیران مریدان) خپلو مشرانو ته رکوع او سجده کوې او دهغوې لپاره نذر نیاز منې او لا ځینې کم عقله خو بیا داسې

هم شته چې دخپلو پیرانو لپاره خپل سرخره وې او په دې سره هغه ته خپل ځان نیزدې کوې، او ځینې بیا خپلو مشرانو ته توبې وباسي او دهغوې نه د ګناهونو معافې غوارې داتول هغه څه دي چې ددي په ارتکاب سره انسان د اسلامي ملت څخه خارجيږي ځکه چې توبه او دګناهونو معاف کول داهم يواځې د الله په اختيار کې دي بايد يواځې دهغه وغو ښتل شي، لکه الله تعالی فرمايلي دي

﴿وَمَن يَغۡفِرُ ٱلذُّنُوبَ إِلَّا ٱللَّهُ﴾ [آل عمران: ١٣٥]

او بل څوک دی چې ګناهونه وبښي غير د الله تعالی نه.

نو ګناهونه يواځې الله تعالی خپلو بندګانو ته معاف کوې نو بايد ده چې يواځې دهغه نه دګناهونو معاف کيدل وغوښتل شي.

همدارنګه امام احمد بن حنبل رحمه الله په خپل مسند کې داسود بن سريع رضي الله عنه په روايت سره حديث نقل کړی دی، چې نبي کريم ﷺ ته يو اسير (بندي) راو ستلی شو، او داسي يي وويل:

اللهُمَّ إِنِّي أَتُوبُ إِلَيْكَ، وَلَا أَتُوبُ إِلَى مُحَمَّدٍ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «عَرَفَ الْحَقَّ لِأَهْلِهِ»[1].

(١) رواه احمد في مسنده: دا حديث امام احمد رحمه الله په خپل مسند کې راوړی دی، امام هيثمي په مجمع الزوائد کې وايي: چې داحديث امام احمد، او امام طبراني راوړی دی او په دې کې محمد بن مصعب دی، چې امام احمد يي توثيق کړی دی، او نورو علماو ورته کمزوری ويلی دی، دا حديث امام حاکم هم صحيح کړی دی، خو امام ذهبي په هغه رد کړی دی، او ويلي دي چې محمد بن مصعب کمزوری راوي دی، امام الباني داحديث ضعيف کرځولی دی، او په سلسلة الاحاديث الضعيفه کې راوړی دی.

الهي: زه تاته رجوع او توبه کوم، او محمد ته توبه نه کوم نبي کريم ﷺ وفرمايل: چې ده حق د خپل حقدار لپاره وپيژنده، يعنې د توبې حقدار الله تعالی دی بايد هغه ته توبه وکړی شي.

ځکه چې ګناهونه معاف کول يواځې دالله تعالی په اختيار کې دي، بايد دهغه نه معافي طلب کړی شي، نو هرچا چې دالله تعالی نه غير دبل چا لپاره توبه وکړه او دهغه نه يې دا طلب وکړو چې زما ګناهونه معاف کړه بې شکه مشرک دی ځکه چې توبه کول عبادت دی، او عبادت د الله تعالی نه غير د بل چا لپاره کول شرک دی.

نو ځکه مصنف رحمه الله وويل: چې د الله تعالی سره د هغه په عبادت او بندګې کې شرک کول د اسلام په نواقضو کې لمړی ناقض دی، دکوم په وجه باندې چې انسان داسلامي ملت څخه خارجيږي، او ددې لپاره يې مثال ذکر کړه چې د الله تعالی نه غير د بل چا لپاره ذبحه کول، او مونږ په ښه وضاحت سره ددې خبرې بيان وکړه، چې عبادت او بندګې هر هغه قول (وينا) او عمل ظاهري (ښکاره) وې او که باطني (پټ) وې خو چې الله تعالی ته خوښ وې او هغه درباندې خوشحاليږې ديته عبادت وايي او د عبادت انواع او قسمونه هم ښه په وضاحت سره بيان شول او دا حقيقت هم واضحه شو، چې دعبادت ټول قسمونه د الله تعالی لپاره خاص دي او دالله تعالی نه غير دبل چا لپاره ددې ادا کول شرک دی اوکونکی يې مشرک او داسلامي ملت څخه خارج دی.

الناقض الثاني

اتخاذ الوسائط بين العبد وربه

د اسلام په نواقضو کې دويم ناقض شرکي وسيلې طلب کول دي: هر چا چې د الله تعالی لپاره داسې وسيلې مقرر کړې چې دهغې وسيلو نه خپل حاجتونه غواړي او په هغه وسيلو باندې توکل کوې، او دهغې نه شفاعت غواړي نو په اجماع دمسلمانانو سره کافر او داسلامې ملت نه خارجيږي.

وضاحت:

هر چاچې الله تعالی ته شرکي وسيلې ونيولې لکه قبرونه مړي وغيره د وسيلې په شکل کې په دوې عقيده لري او ددې قبرونو، مړو وغيره نه خپل حاجتونه او شفاعت غواړي، نو په اتفاق سره دا مشرک او داسلامې ملت نه خارج دی، ځکه چې حاجتونه غو ښتل، او دعا دا ټول د عبادت انواع دي، نو هر هغه څوک چې د قبرونو نه خپل حاجتونه غواړي، او يا قبر والا ته وايې چې زما شفاعت وکړه او داعقيده لري چې دا قبر والا زما خبرې اوري او زما شفاعت کولای شي، نو په دې عقيدې سره داشخص داسلامې ملت نه خارجيږي، ځکه چې دحاجتونوغو ښتنه به يواځې د الله تعالی نه کولی شي، او په دې کې به

دالله تعالی سره بل هیڅوک نه شریکوي، نه قبرونه، نه پیغمبران، نه ولیان وغیره ځکه چې الله تعالی یواځې دی او شریک نلري، لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿ وَلَا تَدۡعُ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَۖ فَإِن فَعَلۡتَ فَإِنَّكَ إِذٗا مِّنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴾ [یونس: ١٠٦]

او دالله تعالی نه غیر هغه شی مه رابله چې تاته نه فائده درسولی شي، او نه تاته ضرر درسولی شي، نو که چیري ته دا وکړې. نو بیشکه ته به په دغه وخت کې له ظالمانو څخه يې.

همدغه رنګ دالله تعالی فرمان دی:

﴿ فَلَا تَدۡعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ مِنَ ٱلۡمُعَذَّبِينَ ﴾ [الشعراء: ٢١٣]

نو ته د الله سره بل هيڅ معبود مه بله ګني نو شې به ته د عذاب ورکړی شویو نه.

همدغه رنګ دالله تعالی فرمان دی:

﴿إِنَّ ٱلشِّرۡكَ لَظُلۡمٌ عَظِيمٞ ﴾ [لقمان: ١٣]

بیشکه یقینا شرک ډیر لوي ظلم دی.

همدغه رنګ دالله تعالی فرمان دی:

﴿ وَمَن يَدۡعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ لَا بُرۡهَٰنَ لَهُۥ بِهِۦ فَإِنَّمَا حِسَابُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦٓۚ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴾ [المؤمنون: ١١٧]

او هغه چې د الله سره بل داسي اله (معبود) بلي چې دهغي سره په دې باندې هيڅ دليل نشته، نو بيشکه همداخبره ده چې دده حساب دده درب په نيز دی، بيشکه شان دادی چې کافران برى نه مومي.

همدغه رنګ دالله تعالی فرمان دی:

﴿وَٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ مَا يَمۡلِكُونَ مِن قِطۡمِيرٍ ١٣ إِن تَدۡعُوهُمۡ لَا يَسۡمَعُواْ دُعَآءَكُمۡ وَلَوۡ سَمِعُواْ مَا ٱسۡتَجَابُواْ لَكُمۡۖ وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ يَكۡفُرُونَ بِشِرۡكِكُمۡۚ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثۡلُ خَبِيرٍ﴾ [فاطر: ١٣-١٤]

او هغه معبودان چې تاسو يې د دغه الله نه بغير بولې دوې دکجورې د زړې هم مالکان نه دي، که تاسو دوې وبولې دوې ستاسو بلنه نه اوري، او که چيرې يې واوري نو دوې ستاسو بلنه قبلولی نه شي، او د قيامت په ورځ به دوې ستاسو په شريک جوړولو منکر شي، او تاته بل څوک خبر نشي درکولی د ښه خبرداره الله په شان.

هر چا چې الله تعالی ته وسيلې مقرر کړې په داسي شان چې خپل ځان همدي وسيلو ته وسپارې، او دهمدې وسيلو نه خپل حاجتونه او شفاعت غواړې او په دې وسيلو باندې توکل کوې، نو دټولو مسلمانانو په اتفاق سره دا کفر او شرک دی، او ددې مرتکب مشرک او داسلامي ملت نه خارج دی.

د توکل پيژندنه: د توکل معنی داده چې په يو چا باندې خپل ځان سپارل، او په زړه سره هغه ته متوجه کيدل او دهغه نه دخپل مطلوب او مراد پوره کولو غو ښتنه کول.

اول ناقض د اسلام په نواقضو کې کوم چې مخکې ذکر شو هغه عام دی، او دا دوهم ناقض دهغې په نسبت سره خاص دی، ځکه د الله تعالی سره په عبادت کې شرک کول عام دي، که دعا یعني غوښتنه وي یا ذبح وي، یا نذر منښته وي، یا په حلالو او حرامو کې دچا تابعداري، یا بل چا ته رکوع او سجده کول وغیره د اټول عام او دعبادت قسمونه دي.

او دا دوهم ناقض د اسلام د لمړي ناقض په نسبت سره خاص دی ځکه چې په دې کې د شرک یو خاص قسم راځي چې هغه شرکي وسیلې دي: دمثال په توګه چې څوک دقبر نه خپل حاجتونه غواړې او هغې ته خپل ځان سپاري، او په هغې باندي توکل کوې او یا قبر ته وایي چې دالله تعالی په دربار کې زما شفاعت وکړه او الله تعالی ته زما دا حاجت ورسوه وغیره نو ده دا قبر دالله تعالی سره په حاجتونو پوره کولو کې شریک کړو، همدغه شان که څوک په ژوندي انسان باندي داسي توکل وکړې چې دا به ما ته دجهنم د اورنه خلاصون را په برخه کړې، یا داسي چې دا به زما مدد او مرسته وکړې او ما ته به زما په دښمنانو باندي غلبه راکړې، یا داسي چې دابه ماته بچې راکړې یا داسي چې دا به ماته جنت راکړې، نو داهم شرک دی دالله تعالی سره ځکه چې دا ټول کارونه کوم چې مخکې ذکر شو په دې باندې د الله تعالی نه سوا بل هیڅ څوک قدرت نلري، او په دې کارونو کې دالله تعالی سره بل څوک (مړ وي او که ژوندی) شریک کول شرک دی، او ددې مرتکب مشرک او داسلامي ملت نه خارج دی.

د ژوندي انسان نه يواځې دهغه کارونو طلب کول رواه دي کوم کارونه چې دهغه په قدرت کې وي، اوهغه يې ترسره کولای شي، د مثال په توګه دژوندي انسان نه دا طلب کولی شي چې ما سره مرسته وکړه د کاري په جوړولو وغيره کې يا زما مرسته وکړه او قرض مال راته راکړه وغيره دا رواه دي ځکه چې داکارونه د انسان په قدرت کې شته او کولای شي چې تاسره مرسته وکړي دکاري په جوړولو کې او همدغه شان کولی شي چې تاته قرض پيسي وغيره درکړي، مګر که د ژوندي انسان نه دا وغواړي چې زما ګناهوه معاف کړه يا ماته د جهنم د اور نه خلاصون راکړه، يا ماته رزق راکړه يا ماته د دښمن په مقابل کې غلبه راکړه، يا ما جنت ته دداخليدلو نه مه محرومه وه وغيره، دا نارواه او شرک دی ځکه چې دا کارونه دانسان په اختيار کې نشته.

نو هرڅا چې د الله تعالی لپاره داسي وسيلې مقرر کړي چې دهغې نه خپل حاجتونه غواړي او په هغه (وسيلو) باندې توکل کوي او دهغې نه شفاعت غواړي نو په اجماع د مسلمانانو سره کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي.

لکه څنګه چې الله تعالی فرمايلي دي:

﴿ وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ۖ فَإِن فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذًا مِّنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴾ [يونس: ١٠٦]

او دالله تعالی نه غير هغه شی مه رابله چې تاته نه فائده درسولی شي، او نه تاته ضرر درسولی شي، نو که چيري ته دا وکړې نو بيشکه ته به

په دغه وخت کې له ظالمانو څخه یي، مراد په دې ایت کې د ظالمانو نه مشرکان دي.

همدغه رنګ دالله تعالی فرمان دی:

﴿وَأَنَّ ٱلۡمَسَٰجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدۡعُواْ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدٗا﴾ [الجن: ١٨]

او داچې یقینا مسجدونه خاص د الله تعالی دپاره دي نو تاسو د الله سره بل هیڅوک مه بلئ.

همدغه رنګ دالله تعالی فرمان دی:

﴿قُلۡ إِنَّمَآ أَدۡعُواْ رَبِّي وَلَآ أُشۡرِكُ بِهِۦٓ أَحَدٗا﴾ [الجن: ٢٠]

ته دوې ته ووایه: یقینا زه خو یواځې خپل رب رابلم او زه به دده سره هیڅوک شریک نکړم.

نو هرچا چې د الله تعالی لپاره داسي وسیلې مقرر کړې چې دهغې نه خپل حاجتونه غواړي او په هغه (وسیلو) باندې توکل کوي او دهغې نه شفاعت غواړي نو په اجماع د مسلمانانو سره کافر او داسلامې ملت نه خارجیږي، ځکه چې دعا غو ښتنه، او توکل دا ټول دعبادت قسمونه دي، او دالله نه غیر دبل چا لپاره دا ګرځول کفر او شرک دی.

الناقض الثالث

عدم تكفير المشركين أو الشك في كفرهم أو تصحيح مذهبهم

د اسلام په نواقضو کې دریم ناقض دمشرکینو تکفیر نه کول یا د هغوې په کفر کې شک کول او یا د هغوې مذهب ته صحیح مذهب ویل داهم داسلام په نواقضو کې یو ناقض دی، چې ددې په وجه باندې انسان داسلامي ملت څخه خارجیږي، او په دې باندې د مسلمانانو اجماع ده.

وضاحت:

چاچې دمشرکینو تکفیر ونه کړو، یا یې دهغوې په کفر کې شک وکړو، او یا یې دهغوې مذهب ته صحیح مذهب ووایو، نو په دې سره دا خپله د اسلام په نواقضو کې د یو ناقض مرتکب کیږي، او داسلامي ملت نه خارجیږي ځکه چې مشرک ته مشرک او کافر ویل او دهغه نه بیزاره کیدل لازم او دایمان په شرطونو کې یو مهم شرط دی.

او په مشرکینو کې ټول کافران یهودیان، نصرانیان، بت پرست، ملحدین وغیره شامل دي، ځکه چې دوې ټول په کفر او شرک کې شریک دي.

یهودیان مشرکان دي، ځکه چې دوې په محمد ﷺ باندې ایمان نلري،

همدغه شان نصرانیان مشرکان دي، ځکه چې دوې هم په نبي کریم ﷺ باندي ایمان نلري، او دعیسی علیه السلام عبادت کوې، همدغه رنګ بت پرست، مجوسیان منافقان دوې ټول مشرکان او کافران دي، او دوې ته مشرکان او کافران ویل لازم اود ایمان په شرطونو کې مهم شرط دی، او څوک چې دوې ته مشرکان نه وايي، نو په اجماع د مسلمانانو سره دا مشرک او داسلامي ملت نه خارجیږي، ځکه چې مشرک ته مشرک او کافر ویل د ایمان په شرطونو کې مهم او لازمي شرط دی.

أوشک فی کفرهم:

چاچې د مشرک او کافر په کفر کې شک وکړو، لکه هغه څوک چې د یهودانو، او نصرانیانو او بت پرستو او مجوسیانو په کفر کې شک کوي نو دی په دې شک سره خپله کافر کیږي ځکه چې ټولو کافرانو ته کافران ویل د ایمان په شرطونو کې اساسي او مهم شرط دی.

أو صحح مذهبهم:

چاچې د کافرانو، او مشرکانو مذهب ته صحیح مذهب وویلو: لکه هغه څوک چې وايي یهودان او نصرانیان په صحیح دین باندي روان دي، یا داسي وايي چې مونږ دیهودانو، او نصرانیانو باره کې هیڅ نه وایو، بلکه دیهودانو خپل یو دین دی، او دنصرانیانو خپل دین دی او دمسلمانانو خپل دین دی، او هر څوک کولای شي چې ځان ته د خپلي خوښې دین غوره کړې داسې کس په اتفاق دمسلمانانو سره د دین اسلام نه خارج دی، ځکه چې د کافرانو مذهب او دین ته صحیح دین ویل کفر دی.

همدغه رنګ هغه څوک هم کافر او داسلامي ملت نه خارج دی څوک چې د یهودانو، او نصرانیانو، وغیره په کفر کې شک کوې، او داسې وایې مونږ نه پوهیږو چې یهودان او نصرانیان به کافر وې او که نه، ځکه چې یهودانو ته هم یو اسماني کتاب (تورات) نازل شوی وو، او نصرانیانو ته هم یو اسماني کتاب (انجیل) نازل شوی وو، او مسلمانانو ته هم یو اسماني کتاب (قران) نازل شوی دی په دې شک سره دی د اسلامي ملت نه خارجیږې او په دې باندې دمسلمانانو اجماع ده ځکه چې د یهودانو او نصرانیانو وغیره په کفر باندې یقین کول لازم او ایمان په شرطونو کې یو مهم شرط دی.

لکه الله تعالی فرمایلي دي:

﴿فَمَن يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ﴾ [البقرة: ٢٥٦]

نو چا چې د طاغوت شیطان بت نه انکار وکړ، او په الله يې ایمان راوړ نو یقینا ده ډیره مظبوطه کړی تینګه ونیوله.

او هغه څوک چې د مشرکینو تکفیر نه کوې، یا دهغوې کفر کې شک کوې، او یا دهغوې دین او مذهب ته صحیح وایې نو ده دطاغوت نه انکار ونه کړ او دطاغوته انکار کول دایمان او توحید په شرطونو کې مهم او اساسي شرط دی، او ددې نه غیر ایمان، ایمان نه پاتې کیږې.

دطاغوت پیژندنه: هر هغه څه چې دهغې باره کې بنده د حد نه تجاوز وکړې دیته طاغوت وایې، که معبود وي (چې دالله نه غیر دهغه

بندګي کیږي) یا متبوع، او مطاع، وي (چې مطلقه دهغوي تابعداري کیږي نو هر هغه څه چې د اسلامي شریعت خلاف وي هغې ته طاغوت ویل کیږي.

او طاغوت ورته ځکه وايي چې طاغوت دطغیان نه اخستل شوی دی، او طغیان سرکشئ او دحد نه تجاوز کولو ته وايي او په طاغوت کې هم شرکشي او د حد نه تجاوزموجود وي.

په طاغوت باندي د کفر کولو مفهوم: د غیر الله د عبادت او بندګئ نه بیزاره کیدل، او هغه نفي کول او دهغې سره بغض کول او همدارنګه دهغې داهل نه بیزاره کیدل او دهغوې سره بغض کول دا په طاغوت باندي دکفر کولو مفهوم دی.

نو اول شرط په ایمان کې هغه دادی: چې د الله تعالی نه غیر چې د څومره معبودانو عبادت او بنده ګي کیږي، ددغه ټولو نه بیزاره کیدل، او په هغې باندې رد او دهغې نه انکار کول او دهغې د اهل سره بغض کول او دهغوې نه بیزاره کیدل دیته په طاغوت باندي کفر وايي، او دا دایمان لمړی او مهم شرط دی.

دویم مهم او اساسي شرط په توحید کې هغه په الله تعالی باندي ایمان او یقین لرل دي کله چې څوک د هر قسمه طاغوت نه انکار وکړې او په یو الله باندي ایمان راوړي نو دا موحد او کامله مؤمن دی.

د هرقسمه طاغوت نه انکار، او په یو الله باندې ایمان راوړل همدا د (**لا إله إلا الله**) معنی اومقصود دی.

او همدا هغه کلمه ده چې ویونکی د شرک نه ساتي او د همدي مقصد دپاره ټول پیغمبران راغلي دي، او دهمدي مقصد دپاره دالله تعالی په لاره کې جهاد مشروع شوی دی او د همدي مقصد دپاره به ورځ دقیامت راځي او دهمدي مقصد دوجې انسانان په دوه ډلو تقسیم شوی دي، چې یوه ډله یې خوشبخته ده، او بله ډله یې بد بخته ده، او دهمدي مقصد دپاره الله تعالی جنت او جهنم پیدا کړی دی.

د (**لا إله إلا الله**) معنی او مقصود هغه دادی: چې نیشته هیڅ معبود برحق سوا د الله تعالی نه، دا کلمه د توحید دوه بخشه لري چې یو بخش یې دهر طاغوت نه انکار کول دي او بل بخش یې په الله باندي ایمان لرل دي.

(**لا إله**) د توحید دکلمي په دې بخش کې د هر قسم طاغوت نه انکار او دهغې نه بیزارې ده، (**إلا الله**) او په دې برخه دکلمه طیبه کې په یو الله باندي ایمان او خاص دهغه دپاره عبادت او بندګي ده، نو دتوحید دا کلمه دهر قسمه طاغوت او دهغې دعبادت نه نفي کوي، او په یو الله باندي ایمان او خاص دهغه دپاره عبادت او بندګي کول ثابتوي، او دیته صحیح ایمان او توحید وایي.

اوڅوک چې د مشرکینو تکفیر نه کوي، نو په حقیقت کې دی د طاغوت نه انکار نه کوي، ځکه چې د مشرکینو تکفیر نه کول دا دمشرکینو سره دهغوي په شرک باندي د رضا او خوښې په معنی ده او همدا رنګه څوک چې د یهودانو مشرکینو، نصرانیانو او نورو کافرانو په

کفر کې شک کوې او یا دهغوې مذهب او دین ته صحیح دین وایې، نو په حقیقت کې دی د طاغوت نه انکار نه کوې او دهر قسم طاغوت نه انکار کول دایمان په شرطونو کې یو مهم او اساسي شرط دی، نو په دې اساس باندې څوک چې د مشرکینو تکفیر نه کوې، او یا دمشرکینو، یهودانو نصرانیانو، مجوسیانو، وغیره نورو کافرانو په کفر کې شک کوې، او یا دهغوې مذهب او دین ته صحیح دین وایې، نو د مسلمانانو په اجماع سره دی داسلامي ملت نه خارجیږې.

لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿فَمَن يَكۡفُرۡ بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰ﴾

نو چا چې د طاغوت شیطان بت نه انکار وکړو، او په الله یې ایمان راوړ نو یقینا ده ډیره مظبوطه کړی ټینګه ونیوله.

څوک چې د مشرکینو تکفیر نه کوې، او یا دمشرکینو یهودانو نصرانیانو، مجوسیانو، وغیره نورو کافرانو په کفر کې شک کوې، او یا دهغوې مذهب او دین ته صحیح دین وایې، نو دی په طاغوت باندې کفر او دهغې نه انکار نه کوې او چې څوک د طاغوت نه انکار ونه کړې دهغه ایمان او توحید نه صحیح کیږې، بلکه په دې سره د ده ایمان او توحید له مینځه ځي، ځکه چې په توحید او ایمان کې دطاغوت نه انکار او بیزاري شرط ده لکه څنګه چې دي وضاحت مخکې وشو.

مخکې ددې خبرې وضاحت وشو چې کلمه د توحید (**لا إله إلا الله**)

دوه برخې لري چې په یوه برخه کې يي د طاغوت نه انکار او دهغې نه بیزاره کیدل دي، او په بله برخه کې يي په الله تعالی ایمان او دهغه دپاره ټول قسمونه دعبادت او بندګۍ خاص کول دي، او په ایمان او توحید کې دا دواړه خبرې لازم دي چې ددینه پرته دهیچا ایمان او توحید نه صحیح کیږي، نو یواځې په دې خبره د یو بنده ایمان او توحید نه صحیح کیږي چې هغه وايي: زه د الله تعالی عبادت او بندګې کوم، او د هغه سره شرک نه کوم بلکه هغه یواځې یو ذات ګڼم، ترڅو چې دهر قسم طاغوت نه انکار ونکړي ځکه چې په کلمه دتوحید کې دا دواړه خبرې چې د طاغوت نه بیزاري، او یواځې دالله تعالی بندګې ده ذکر دي، او ددې دواړو نه پرته ایمان نه صحیح کیږي.

او په دې باندې دلیل د الله تعالی دا وینا ده:

﴿فَمَن يَكۡفُرۡ بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰ﴾

نو چا چې د طاغوت شیطان بت نه انکار وکړ او په الله يي ایمان راوړ نو یقینا ده ډیره مظبوطه کړۍ ټینګه ونیوله.

د توحید کلمه په دوه برخو مشتمله ده چې په اوله برخه دهغې کې (تخلیه) ده او تخلیه دیته وايي چې لمړي باید بنده د خپلې عقیدې صفايي وکړي او دهر قسم شرک او دغیر الله دبندګې نه خپل ځان وساتي دیته تخلیه وايي او دتوحید د کلمې په دویمه برخه کې (تحلیه) ده او تحلیه ښائست او ښکلا ته وايي، هغه دا چې بنده روستو ددینه چې دهر قسم

شرک او دغير الله د بندګۍ نه خپله عقيده صفا کړي، نو بايد ده چې بيا يواځې دخپل رب الله تعالی دپاره عبادت او بندګي وکړي، او ديته تحليه وايي، يعني خپله عقيده دالله تعالی په عبادت او بندګۍ باندي ښائسته کول.

الناقض الرابع

اعتقاد أن غير هدي النبي ﷺ أكمل من هديه أو حكم غيره أحسن من حكمه

داسلام په نواقضو کې خلورم ناقض دنبي کريم ﷺ طريقه اودهغه حکم نيمګړی ګڼل او دهغه په طريقې او حکمونو باندې د بل چا طريقه او حکم غوره کول:

هر چاچې دنبي کريم ﷺ طريقه اودهغه حکم نيمګړی وګڼه او دهغه ﷺ په طريقه او حکم باندې د بل چا طريقه او حکم غوره کړو، نو دا دسلامي ملت نه خارجيږي او په دې باندې دمسلمانانو اتفاق دی.

نو هغه څوک چې د الله او دهغه درسول ﷺ په حکمونو باندې د بل چا حکم غوره کوي دا داسلامي د دائرې نه خارج دی.

وضاحت:

چاچې دنبي کريم ﷺ طريقه اودهغه حکم نيمګړی وګڼه او دهغه ﷺ په طريقه او حکم باندې د بل چا طريقه او حکم غوره کړو، نو په دې سره دا کس کافر کيږي ځکه چې په دې عقيدې سره دا کس دنبي کريم ﷺ د رسالت نه انکار کوي او دنبي کريم ﷺ درسالت نه

انکار کول کفر دی، ځکه چې دنبي کریم ﷺ د رسالت منل او په هغې اقرار کول ددي تقاضا او غوښتنه کوي چې دنبي کریم ﷺ تصدیق وکړی شي په هر هغه څه کې چې هغه د الله تعالی لخوا مونږ ته راوړي دي او په هغې عمل او هره فیصله دهغه په شریعت وکړی شي، او دهغه هر حکم پرځای کړی شي

او هر هغه څه چې هغه ترینه منعه کړې دهغې نه ځان وساتل شي، او دالله تعالی عبادت دهغه د شریعت موافق وکړی شي.

نو هر هغه څوک چې دنبي کریم ﷺ طریقه اودهغه حکم نیمګړی ګڼي او دهغه ﷺ په طریقه او حکم باندي د بل چا طریقه او حکم غوره کوي بیله شکه کافر او داسلامي ملت نه خارج دی ځکه چې په حقیقت کې دا دنبي کریم ﷺ درسالت نه انکار کول دي، او دنبي کریم ﷺ درسالت نه انکار کول کفر دی، اګر که دی په ژبه باندي دنبي کریم ﷺ درسالت ګواهي هم ورکوي، همدغه رنګ هغه څوک هم کافر دی، او داسلامي ملت نه خارج دی، څوک چې دنبي کریم ﷺ دطریقي او حکم سره دبل چا طریقه او حکم برابر ګڼي بلکه هغه څوک هم کافر او داسلامي ملت نه خارجیږي څوک چې دنبي کریم ﷺ طریقه اودهغه حکم نیمګړی نه ګڼي بلکه دیته غوره اوبهتره وایي، خو دبل چا په طریقه او حکم باندي فیصله کول جائز ګڼي، وایي چې دنبي کریم ﷺ.

طریقه او حکم غوره دی، خو دهغه ﷺ دحکم نه غیر دبل چا په حکم فیصله کول هم جائز دي، هرڅوک چې دا عقیده ولري کافر

کیږي، ځکه چې ده هغه څه جائز وګڼل کوم چې په دین اسلام کې دهغې تحریم ښکاره معلوم دی.

او حرامو ته په حلال ویلو باندي انسان کافر کیږي، ددې مثال داسې دی، لکه چې یو څوک ووایي، زه زنا، غلا سود نه کوم خو دا زنا، غلا، سود حلال او جائز دی، په دې سره دا ویونکی کافر کیږي، ځکه چې دا کارونه ټول حرام دي او په دین اسلام کې ددې تحریم معلوم دی، او هغه څه ته حلال ویل دکومو تحریم چې په دین اسلام کې معلوم وې کفر دی.

همدغه رنګ هغه څوک هم کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، څوک چې په وضعي (دځان نه جوړشوی) قانون باندي فیصله کول جائز ګڼي، اګر که په شرعي قانون باندي فیصله کولوته غوره وایي، ځکه چې په وضعي قانون باندي فیصله کول حرام دي، او ددې تحریم په دین اسلام کې ښکاره معلوم دی، او هغه څه ته حلال ویل دکومو تحریم چې په دین اسلام کې معلوم وې کفر دی، چاچې زنا، ته حلال او جائز وویل کافر کیږي، چاچې سود کول حلال وګڼل کافر کیږي، چاچې په وضعي قانون باندي فیصله کولو ته جائز وویل کافر کیږي، اګر که دا کس شرعي قانون غوره ګڼي ځکه چې په وضعي قانون باندي فیصله حلال او جائز ګڼل کفر دی.

نو د اسلامي شریعت نه په غیر بل قانون باندي فیصله کول جائز ګڼل کفر دی، ځکه چې د اسلامي شریعت څخه پرته په بل قانون

باندي دفیصلې کولو ممانعت او تحریم په دین اسلام کې ښکاره معلوم دی، او هغه څه ته حلال ویل دکومو تحریم چې په دین اسلام کې ښکاره معلوم وي کفر دی اګر که دا فیصله کونکې په دې اقرار او اعتراف هم کوي چې اسلامي قانون او شریعت غوره دی.

او داځکه چې په وضعي قانون باندي فیصله جائز ګڼل دنبي کریم ﷺ درسالت نه انکار کول دي، ځکه چې دنبي کریم ﷺ رسالت منل ددي غوښتنه کوې چې دهغه په شریعت باندي باید فیصله وکړی شي، او په وضعي قانون باندي دفیصلې کولو نه ځان وساتل شي، نو څوک چې په وضعي قانون باندي فیصله کول جائز ګڼي حقیقت کې دا دنبي کریم ﷺ درسالت نه انکار کول دي، او دنبي کریم ﷺ د رسالت نه انکار کول کفر دی.

الناقض الخامس

بُغض شيء مما جاء به الرسول عليه الصلاة والسلام - ولو أنه عمل به

د اسلام په نواقضو کې پنځم ناقض: دهغې احکامو او تعلیماتو سره بغض کول او هغه بد ګڼل کوم چې نبي کریم ﷺ د الله تعالی لخوا نه د بشریت د ښیګڼې او سوکالۍ لپاره راوړي دي.

چاچې د اسلامي احکامو او تعلیماتو سره کوم چې نبي کریم ﷺ د الله تعالی لخوا نه د بشریت د ښیګڼې او سوکالۍ لپاره راوړي دي بغض وکړو او هغه يې نا خوښ وګڼل نو بیله شکه کافر او داسلامي ملت نه خارج دی اګر که په اسلامي تعلیماتو عمل هم کوي، او په دې باندې د علماو اتفاق دی.

وضاحت:

د اسلام په نواقضو کې پنځم ناقض: هر څوک چې داسلامي احکامو او تعلیماتو سره بغض وکړي او هغه تعلیمات ناخوښ وګڼي کوم چې نبي کریم ﷺ دالله تعالی لخوانه دبشریت د ښیګڼې او سوکالۍ لپاره راوړي دي نو په دې سره دا کس کافر او دسلامي ملت نه خارجیږي اګر که دی په دې احکامو او تعلیماتو باندې عمل هم کوي.

د مثال په توګه: نبي کريم ﷺ په اسلامي تعليماتوکې مونځ مشروع او لازم ګرځولی دی، نو هر څوک چې مونځ بد او ناخوښ وګڼي کافر او د اسلامي ملت نه خارجيږي، همدغه رنګ نبي کريم ﷺ د زکات ورکول واجب ګرځولي دي، نو هرڅوک چې زکات ورکول ناخوښ وګڼي کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي، همدغه شان نبي کريم ﷺ په اسلامي تعليماتو کې دخلورو پوري ښځو سره نکاح کول جائز کړي دي، نو هر څوک چې دا شرعي احکام ناخوښ وګڼي کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي.

ښځو ته بايد تعليم ورکړی شي، او په دې حقيقت پوهه کړی شي، چې يو سړي ته الله تعالی د څلورو ښځو پورې دنکاح کولو حق ورکړی دی، او دا دالله تعالی حکم او دهغه فيصله ده، نو ښځې بايد دالله تعالی دا حکم بد او ناخوښ ونه ګڼي ځکه چې دا دالله تعالی او دهغه دپيغمبر حکم دی او دالله تعالی او دهغه دپيغمبر حکم بد او ناخوښ ګڼل کفردی.

که يوه ښځه د الله تعالی دا حکم بد نه ګڼي خو دخپل طبيعت په اساس دا نه خوښوي چې دهغې خاوند د بلې ښځې سره نکاح وکړي او يا ورسره دا ويره وي چې خاوند به يې عدل او انصاف ونه کړي نو ځکه نه خوښوي چې خاوند يې د بلې ښځې سره نکاح وکړي باک نلري، خو که دالله تعالی داحکم بد وګڼې نو دا کفر او داسلامي ملت نه خارجيدل دي.

ځکه چې د الله حکم ناخوښ او بد ګڼل کفر دی، او په دې باندې دليل د الله تعالی دا وينا ده:

﴿ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا۟ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَٰلَهُمْ ﴾ [محمد: ۹]

دا ځکه چې يقينا دوې هغه قران بد ګڼلی دی چې الله تعالی نازل کړی دی، نو هغه الله د دوې عملونه برباد کړل.

هر څوک چې داسلامي احکامو او تعليماتو سره بغض وکړې او هغه ناخوښ او بد وګڼي کافر او دسلامي ملت څخه خارجيږي.

د مثال په توګه: په اسلامي تعليماتو کې د لمونځ، زکات، روژه، حج، وغيره مشروعيت سره څوک بغض وکړې او هغه ناخو ښ وګڼي بيله شکه کافر او د اسلامي ملت څخه خارجيږې.

ځکه چې دا عملونه بد او ناخوښ ګڼل د بنده ايمان له مينځه وړي

هغه داسي چې دالله تعالی او دهغه د دين او پيغمبر سره محبت کول واجب دی، او څوک چې د هغه د دين سره بغض کوې او ديني تعليمات ناخوښ ګڼي په حقيقت کې دا دالله تعالی او دهغه ددين او دپغمبر دمحبت نه مخ اړه وې او دالله تعالی د محبت نه مخ اړه ول او دهغه دين ناخوښ ګڼل کفر دی، لکه څنګه چې الله تعالی فرمايلي دي:

﴿ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَرِهُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأَحۡبَطَ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴾

دا ځکه چې يقينا دوې هغه قران بد ګڼلی دی چې الله تعالی نازل کړی دی، نو هغه الله د دوې عملونه برباد کړل.

نو هرڅوک چې د ديني تعليماتو سره بغض کوې او هغه ناخوښ ګڼي بيله شکه کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

الناقض السادس

من استهزأ بشيء من دين الرسول عليه الصلاة والسلام، أو ثواب الله، أو عقابه، كفر

د اسلام په نواقضو کې شپږم ناقض: په دين اسلام او يا دهغې په احکامو پورې، او همدارنګه دالله تعالی په ثواب او عقاب پورې ټوقې او مسخرې کول کفر دی.

او په دې باندې دليل د الله تعالی دا وينا ده:

﴿قُلۡ أَبِٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ وَرَسُولِهِۦ كُنتُمۡ تَسۡتَهۡزِءُونَ ۝٦٥ لَا تَعۡتَذِرُواْ قَدۡ كَفَرۡتُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ﴾ [التوبة: ٦٥-٦٦]

ته ورته ووايه: ايا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقې او مسخرې کولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، يقينا تاسو دخپل ايمان راوړلو نه وروستو کافران شوې يې.

وضاحت:

د اسلام په نواقضو کې شپږم ناقض: په دين اسلام او يا دهغې په احکامو پورې، او همدارنګه دالله تعالی په ثواب او عقاب پورې ټوقې او مسخرې کول کفر دی.

نو هر څوک چې په اسلامي تعليماتو پورې ټوقې او مسخرې وکړې کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي.

د بيلګې په توګه که څوک په لمانځه پورې، يازکات پورې يا روژې پورې اويا په لمونځ کونکو پورې ټوقې او مسخرې وکړې کافر کيږي، همدغه رنګ که څوک په ګيره پورې ټوقې او مسخرې وکړې کافر کيږي، ځکه چې ګيره پريښود دنبي کريم ﷺ سنت دي او هغه ﷺ خپل امت ته د ګيرې د پريښودلو امر کړی دی، نو په ګيره پورې ټوقې او مسخرې کول کفر دی.

همدغه شان په جنت او دوزخ پورې ټوقې او مسخرې کول کفر دی.

جنت الله تعالی د خپلو نيکانو بندګانو لپاره د نعمتونو او خوشحاليو کور پيدا کړی دی، او دوزخ الله تعالی د کافرانو لپاره دعذاب او کړاونو کور پيدا کړی دی، که څوک په دې پوري ټوقې او مسخرې وکړي، نو کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي.

همدغه شان د ځينې عملونو په اجر او ثواب پورې ټوقې او مسخرې کول هم کفر دی، لکه د مثال په توګه چې څوک دا حديث واوري:

عن أبي هريرة رضي الله عنه؛ أن رسول الله ﷺ قال: «**من قال سبحان الله وبحمده في يوم مائة مرة، حطت عنه خطاياه وإن كانت مثل زبد البحر**».

ابوهريره رضي الله عنه روايت کوې چې نبي کريم ﷺ فرمايلي دي: څوک چې د ورځې (**سبحان الله وبحمده**).

سل ځله ووايي نو ټول ګناهونه به يې معاف شي اګر که ددرياب دځګ برابر ګناهونه وي.

که څوک په دې حديث پورې ټوقې او مسخرې وکړې نو کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي.

نو ددين اسلام په احکامو او تعليماتو پورې او همدغه رنګ په هغه ثوابونو پورې کوم چې الله تعالى د خپلو نيکانو بندګانو دپاره تيارکړې دي، او هغه عذابونه کوم چې الله تعالى دفاسقانو او فاجرانو دپاره تيار کړي دي ټوقې کول کفردی.

او په دې باندې دليل د الله تعالى دا وينا ده:

﴿قُلۡ أَبِٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ وَرَسُولِهِۦ كُنتُمۡ تَسۡتَهۡزِءُونَ ۝٦٥ لَا تَعۡتَذِرُواْ قَدۡ كَفَرۡتُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ﴾

ته ورته ووايه: ايا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقې او مسخرې کولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، يقينا تاسو دخپل ايمان راوړلو نه وروستو کافران شوې يې.

د ټوقو او مسخرو په وجه باندې الله تعالى په دوې باندې دکفر حکم وکړو، او د دوې کفر يې ثابت کړو.

دا اياتونه د تبوک دغزا په مهال په مجاهدينو کې دهغه کسانو په باره کې نازل شوي وو، کومو چې په نبي کريم ﷺ او دهغه په ملګرو پورې ټوقې او مسخرې وکړې، او داسې وويل: چې مونږ د دوې په څير خيټور

په خوراک کې، او د دوې په ثیر دروغژن په خبرو کې، او د دوې په ثیر کم زړي دجنګ په وخت نه دي لیدلي.

یعني دا پیغمبر او دده ملګري ډیر خوراکونه کوې، او په خبرو کې دروغ وایي، او دجنګ په وخت کې کمزړي دي خوکله چې دوې دا خبري کولې، نو عوف بن مالک د دوې داخبرې واوریدلې، نو ده هغه کس ته چې داخبرې یې کولې وویل: ته دروغژن او منافق یې زه به خامخا نبي کریم ﷺ ددي خبر ورکووم!

عوف بن مالک ددي لپاره راغې چې نبي کریم ﷺ ته خبر ورکړې، خو ددي نه مخکې په نبي کریم ﷺ باندي د الله لخوا وحې راغلې وه او دا ایاتونه الله تعالی نازل کړې وو:

﴿قُلۡ أَبِٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ وَرَسُولِهِۦ كُنتُمۡ تَسۡتَهۡزِءُونَ ۝٦٥ لَا تَعۡتَذِرُواْ قَدۡ كَفَرۡتُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ﴾

ته ورته ووایه: ایا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقې او مسخرې کولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، یقینا تاسو دخپل ایمان راوړلو نه وروستو کافران شوې یې.

د دې ایت د نازلیدلو نه وروستو هغه کس چې دا توقې او مسخرې یې کړې وې نبي کریم ﷺ ته راغی عذرونه او بهانې یې ورته پیش کولې، چې یا رسول الله داخبرې خو مونږ ستاسو دسپکاوې دپاره نه دې کړې بلکه په دې خبرو سره خو یواځې مونږ د لارې مزل لنډه وو عذرونه او بهانې یې پیشکولې.

او نبي کريم ﷺ ورته يواځې همدا ايت لوستلو:

﴿قُلۡ أَبِٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ وَرَسُولِهِۦ كُنتُمۡ تَسۡتَهۡزِءُونَ ٦٥ لَا تَعۡتَذِرُواْ قَدۡ كَفَرۡتُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ﴾

ته ورته ووايه: ايا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقې او مسخرې کولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، يقينا تاسو دخپل ايمان راوړلو نه وروستو کافران شوې يې.

او هغه کس چې ټوقې او مسخرې يې کړې وې په ډېرې زارۍ سره يې دنبي کريم ﷺ نه معافي غو ښتله په داسې حال کې چې دنبي کريم ﷺ د اوښې پړی يې کلک نيولی وو، او خپې يې په زمکه باندې په کاڼو کې راښکلې او په ډېره زارۍ سره يې دنبي کريم ﷺ نه معافي غوښتله!

او نبي کريم ﷺ ورته يواځې همدا ايت لوستلو:

﴿قُلۡ أَبِٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ وَرَسُولِهِۦ كُنتُمۡ تَسۡتَهۡزِءُونَ ٦٥ لَا تَعۡتَذِرُواْ قَدۡ كَفَرۡتُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ﴾

ته ورته ووايه: ايا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقې او مسخرې کولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، يقينا تاسو دخپل ايمان راوړلو نه وروستو کافران شوې يې.

نو ددين اسلام په احکامو او تعليماتو پورې او همدغه رنګ په هغه ثوابونو پورې کوم چې الله تعالی د خپلو نيکانو بندګانو دپاره تيارکړې دي، او هغه عذابونه کوم چې الله تعالی دفاسقانو او فاجرانو دپاره تيار کړې دي ټوقې کول کفردی، ځکه چې دوې په دين پورې ټوقې نه

وې کړې بلکه دوې په صحابه کرامو پورې ټوقې او مسخرې کړې وې او داسې يې ويلي وو چې دا دپيغمبر ملګري ډېر خوراکونه کوې، او دروغ وايي او د جنګ په وخت کې کم زړي دي، او په دې سره دوې داسلاملت نه خارج شول، نو دهغه چا به څه حال وي چې هغوې دين اسلام او يا دهغې په تعليماتو پورې ټوقې او مسخرې کوې، دمثال په توګه په لمانځه زکات، روژه وغيره پورې ټوقې او مسخري کوې، يا په جنت، دوزخ، او پل د صراط، تله دميزان وغيره پورې ټوقې او مسخرې کوې، نو بيله شک نه دوې په دې ټوقو او مسخرو سره کافر او داسلامي ملت نه خارجيږې.

الناقض السابع

السحر، ومنه الصرف والعطف، فمن فعله أورضي به كفر

د اسلام په نواقضو کې اوم ناقض: سحر دی او دسحر په قسمونو کې يو قسم (صرف) دښځې او خاوند جدا کول، او (عطف) يا د ښځې او خاوند به مينځ کې مينه او محبت پيدا کول دي.

نو هر چا چې سحر وکړو او يا په سحر باندې راضي شو کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي، او په دې باندې دليل د الله تعالی دا وينا ده:

﴿وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَآ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾ [البقرة: ١٠٢]

او دغو دواړو به هيچا ته ښودنه نه کوله مګر ويل به يې: مونږ يو ازميښت يو، نو ته مه کافر کيږه.

نو ددې ايت نه معلومه شوه چې سحر کول کفر دی.

وضاحت:

سحر په لغت کې هغه څه ته وايي چې دهغې سبب او علت خفي او پټ وي.

او په شرعه کې سحر عبارت دی دهغه تعويذونو، او دمونو او غوټو،

او لوګو نه چې دانسانانو په زړونو او بدنونو کې تاثیر کوي، کله دغه تاثیر داسې وي چې انسان مریض شي او کله داسې وي چې ددې دوجې نه انسان مړ شي، او کله داسې وي چې ددې سحر په وجه د خاوند او ښځې په مینځ کې جدايي راشي وغیره.

او سحر ته سحر ځکه وايي چې دهغې تاثیر مخفي او پټ وي او دسحر د تاثیر د وجې نه انسان کله مریض کیږي، او کله د سحر دتاثیر دوجې نه انسان مري هم، او کله دسحر دتاثیر دوجې نه دښځې او خاوند په مینځ کې جدا والی هم راځي.

ساحر تر هغه وخته پورې جنات، پیریان، او شیطانان دخپل ځان نشي تابع کولی ترڅو چې دا ساحر د شرک او کفر مرتکب نشي!

نو ځکه سحر دشرک یو قسم دی او دسحر په وجه باندې انسان د اسلامي ملت نه خارجیږي.

ځکه کله چې ساحر پیریان دخپل ځان تابع کوي، نو خامخا دشرک ارتکاب کوي، ځکه چې پیریان دساحر خدمت هیڅ کله نه کوي ترڅو چې دا ساحر په شرک او کفر کې واقع نه کړي.

دمثال په توګه: پیریان ساحر تهووايي چې مونږ به ستا خدمت او تابعداري کوو، خو په دې شرط چې ته به قران کریم په ګندګۍ کې وغورځوې، او یا به په قران کریم باندې متیازې وکړې، او یا به زمونږ دپاره ذبحه او قرباني وکړې وغیره، نو کله چې ساحر دا کارونه ترسره کړي نو ددې په وجه باندې دی مشرک او کافر شي، او بیا پیریان ددې

ساحر تابع او خبره يي مني، بيا چې ساحر ورته ووايي چې فلانکی کس ووهه نو هغه وهې ترديې که دا ساحر ورته ووايي: چې فلانکی کس مړ کړه نو وژني هغه لره او کله ورته خبرونه وغيره هم راوړي.

ددي وجې نه سحر دشرک يو قسم دی، نو چاچې دسحر زده کړه وکړه، يا يي بل چا ته دسحر تعليم ورکړو، او يا يي سحر وکړو، او يا په سحر کولو باندې راضي شو، نو بيله شکه مشرک او داسلامي ملت نه خارجيږي او په دې باندې دليل د الله تعالی دا وينا ده:

﴿وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَآ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾

او دغو دواړو به هيچا ته ښودنه نه کوله مګر ويل به يي: مونږ يو ازميښت يو، نو ته مه کافر کيږه.

ددې ملائکو نه چې به چا وغوښتل چې سحر ورته وښايي نو دوي به ورته نصيحت وکړو، او دسحر زده کولونه به يي منعه کړل، او ورته به يي وفرمايل:

﴿إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾

مونږ يو ازميښت يو، نو ته مه کافر کيږه.

او همدارنګه دا وينا دالله تعالی:

﴿وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَٰنُ وَلَٰكِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ كَفَرُوا۟ يُعَلِّمُونَ ٱلنَّاسَ ٱلسِّحْرَ﴾ [البقرة: ١٠٢]

او سليمان عليه السلام کفر نه وو کړی او ليکن شيطانان کافر شوي وو خلقو ته به يي جادو ښودلو.

ددي ایاتونونه معلومیږي چې سحر او جادو کفردی او ددې کونکی او په دې باندې راضي کیدونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

او دسحر په قسمونو کې یو قسم (صرف) دښځې او خاوند جدا کول، او (عطف) یا د ښځې او خاوند به مینځ کې مینه او محبت پیدا کول دي.

دسحر په قسمونو کې یو قسم سحر د(صرف) دی دصرف معنې داده چې په دې قسم دسحر سره دښځې او خاوند په مینځ کې اختلاف پیدا کیږي او بیا دیو بل نه جدا کیږي دمثال په توګه چې کله په یو سړي باندې دا سحر وشي نو هغه ته بیا خپله ښځه په ډیر بدرنګ شکل کې ښکاري او نفرت ترینه کوي او نه غواړي چې خپلې ښځې ته نیژدې شي.

او یا داسحر په ښځه باندې وشي نو هغې ته بیا خپل خاوند په ډیر بد رنګ شکل کې ښکاري او ډیر ځله بیا ددي سحر انجام په طلاق باندې سر ته ورسیږي او خاوند خپلې ښځې ته طلاق ورکړي او دیو بل نه جدا شي.

او بل یو قسم دسحر هغه (عطف) دی دعطف معنی داده چې په دې سره د ښځې او خاوند په مینځ کې مینه ډیریږي

دمثال په توګه چې کله په یو سړي باندې دا سحر وشي نو هغه ته بیا خپله ښځه په ډیر ښائسته شکل کې ښکاري مینه او محبت يي ورسره زیاتیږي، اګر که په حقیقت کې دا ښځه بد رنګه او بد اخلاقه هم وي.

او یا داسحر په ښځه باندې وشي نو هغې ته بیا خپل خاوند په

ډیرښائسته او ښکلې شکل کې ښکاري مینه او محبت يې ورسره زیاتیږي، اګر که په حقیقت کې ددي دا خاوند بد رنګ او بد اخلاقه هم وي، او دا ټول کارونه دسحر په نتیجه کې پیدا کیږي.

او ددي سحر یو قسم هغه ته (تولة) وايي، تولة یو قسم دوا ده چې ساحران يي تیاروي او په هغې باندې عام خلک دا ګمان کوي چې کله دا دوا دخاوند سره وي نو بیا دښځې ورسره مینه او محبت پیدا کیږي، او چې کله دښځې سره وي، نو بیا د خاوند ورسره مینه او محبت پیدا کیږي او دا ټول په سحر کې دا خلیږي.

او چاچې سحر وکړه، او یا په سحر باندې راضي شو نو ددي په وجه باندې دا انسان کافر او داسلامي ملت نه خارجیږي.

او په دې باندې دلیل د الله تعالی دا وینا ده:

﴿وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَآ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾ [البقرة: ١٠٢]

او دغو دواړو به هیچا ته ښودنه نه کوله مګر ویل به يې: مونږ یو ازمیښت یو، نو ته مه کافر کیږه.

اود الله تعالی دا وینا ده:

﴿وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَـٰنُ وَلَـٰكِنَّ ٱلشَّيَـٰطِينَ كَفَرُوا۟ يُعَلِّمُونَ ٱلنَّاسَ ٱلسِّحْرَ﴾

او سلیمان علیه السلام کفر نه وو کړی او لیکن شیطانان کافر شوي وو خلقو ته به يې جادو ښودلو.

ددي ایاتونه معلومیږي چې سحر او جادو کفردی او ددې کونکی او په دې باندې راضي کیدونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

ساحران دسحر په وجه باندې هیچا ته ضرر او تکلیف نشي رسولی مګر هغه تکلیف او ضرر به ورته رسیږي کوم چې الله تعالی ددې انسان په تقدیر او قسمت کې لیکلی وي لکه څنګه چې الله تعالی فرمايلي دی:

﴿وَمَا هُم بِضَآرِّينَ بِهِۦ مِنۡ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِ﴾ [البقرة: ١٠٢]

او دوی په دې سحر سره هیچا ته ضرر نشي رسولی مګر دالله تعالی په حکم سره.

الناقض الثامن

مظاهرة المشركين ومعاونتهم على المسلمين

د اسلام په نواقضو کې اتم ناقض: دمسلمانانو په خلاف دمشرکانو او کافرانو سره مرسته او مدد کول دي، او په دې باندې دلیل د الله تعالی دا وینا ده:

﴿وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَإِنَّهُۥ مِنْهُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ﴾ [المائدة: ٥١]

او په تاسو کې چې چا د دوې سره دوستي وکړه، نو یقینا هغه له همدوې څخه دی، او بیشکه الله تعالی ظالم قوم ته هدایت نه کوې.

وضاحت:

د مسلمانانو په خلاف د مشرکانو، او کافرانو سره مرسته اوکومک کول کفر دی، او په دې سره انسان د اسلامي ملت نه خارجیږي.

دمثال په توګه دکافرانو او مسلمانانو په مینځ کې جنګ وي او په دې کې یو کس د کافرانو سره د مسلمانانو په خلاف مرسته او تعاون وکړي، نو په دې عمل سره دا مرسته کونکی د اسلامي ملت نه خارجیږي.

که دا مرسته او کومک په هرشکل کې وي لکه په اسلحې سره دکافرانو کومک وکړي یا په مال سره یا کافرانو ته داسې مشورې ورکړې

چې په هغې سره مسلمانانو ته تکلیف او ضرر رسیږي، په دې ټولو کارونو سره انسان کافر او داسلامي ملت نه خارجیږي، ځکه چې په دې عمل سره ده مشرکان او کافران په مسلمانانو باندې غوره کړل، او ددینه دا لازمیږي چې دکافرانو سره مرسته او کومک کونکی په اصل کې اسلام او مسلمانان بد ګڼي او کفر او شرک په اسلام باندې غوره کوي، اودا بیله شکه کفر او ارتداد دی، لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَرِهُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأَحۡبَطَ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴾ [محمد: ٩]

دا ځکه چې یقینا دوې هغه قران بد ګڼلی دی چې الله تعالی نازل کړی دی، نو هغه الله د دوې عملونه برباد کړل.

هرڅوک چې د مسلمانانو په خلاف د کافرانو او مشرکانو سره مدد کوي، نو په دې کار سره دا کس د اسلامي ملت نه خارجیږي، ځکه چې د کافرانو سره مدد کول، په اصل کې د اسلام سره بغض کول دي او دکفر سره مینه کول دي، او د اسلام سره بغض کول، او اسلام بد ګڼل کفر دی لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَرِهُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأَحۡبَطَ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴾

دا ځکه چې یقینا دوې هغه قران بد ګڼلی دی چې الله تعالی نازل کړی دی، نو هغه الله د دوې عملونه برباد کړل.

او د مسلمانانو په خلاف د کافرانو سره مدد کول کفر، او په دې باندې خاص دلیل د الله تعالی دا وینا ده:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلۡيَهُودَ وَٱلنَّصَٰرَىٰٓ أَوۡلِيَآءَۘ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمۡ فَإِنَّهُۥ مِنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴾ [المائدة: ٥١]

ای مؤمنانو تاسو د یهودانو او نصاراو سره دوستي مه کوې دوې په خپلو کې د یو بل دوستان دي، او په تاسو کې چې چا د دوې سره دوستي وکړه، نو یقینا هغه له همدوې څخه دی، او بیشکه الله تعالی ظالم قوم ته هدایت نه کوي.

د دې ایت کریمه نه معلومه شوه چې د مسلمانانو په خلاف د کافرانو او مشرکانو سره مدد کول کفر دی.

د (موالات او تولي) په منځ کې فرق: تولي یعني دکافرانو سره دوستي او مدد کول دمسلمانانو په خلاف دا کفر دی.

او موالات یعني د کافرانو سره تعلقات او اړیکې ساتل دا ګناه کبیره ده.

اصل د تولي: دکافرانو سره په زړه کې مینه کول دي او بیا ددې محبت په وجه دهغوې سره مرسته او مدد کول د مسلمانانو په خلاف په مال سره، یا په اسلحې سره وغیره او په نص د قران کریم سره دا کفر دی، لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلۡيَهُودَ وَٱلنَّصَٰرَىٰٓ أَوۡلِيَآءَۘ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمۡ فَإِنَّهُۥ مِنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴾ [المائدة: ٥١]

ای مؤمنانو تاسو د یهودانو او نصاری و سره دوستي مه کوې دوې په خپلو کې د یو بل دوستان دي، او په تاسو کې چې چا د دوې سره دوستي

وکړه، نو یقینا هغه له همدوي څخه دی، او بیشکه الله تعالی ظالم قوم ته هدایت نه کوي.

(ومن یتولهم منکم) یعني څوک چې ستاسونه کافرانو ته واوړي او دهغوي سره دوستي وکړي.

(فإنه منهم) پس هغه یقینا دهمدي کافرانو دجملې څخه شو.

الناقض التاسع

من اعتقد أن بعض الناس يسعه الخروج عن شريعة محمد ﷺ

د اسلام په نواقضو کې نهم ناقض: داعقیده لرل چې په ځینې خلکو باند دنبي کریم ﷺ تابعداري فرض نه ده.

هرڅوک چې دا عقیده لري چې ځینې خلک په عبادت او بندګي کې داسې مرتبې ته ورسیږي چې بیا په هغه باندې دنبي کریم ﷺ تابعداري فرض نه وي، لکه څنګه چې په خضر علیه السلام باندې د موسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه، دا عقیده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

وضاحت:

هرڅوک چې دا عقیده لري چې ځینې خلک په عبادت او بندګي کې داسې مرتبې ته ورسیږي چې بیا په هغه باندې دنبي کریم ﷺ تابعداري فرض نه وي، لکه څنګه چې په خضر علیه السلام باندې د موسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه دا عقیده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی او په دې باندې دلیل د الله تعالی دا وینا ده:

﴿ وَمَن يَبۡتَغِ غَيۡرَ ٱلۡإِسۡلَٰمِ دِينٗا فَلَن يُقۡبَلَ مِنۡهُ وَهُوَ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴾

[آل عمران: ٨٥]

او څوک چې داسلام نه غیر بل دین غواړي، نو هیڅکله به له ده نه قبول نه کړی شي، او دغه کس به په اخرت کې له تاوانیانو دجملې څخه وي.

ددي ایت کریمه نه معلومه شوه چې هرڅوک چې دا عقیده لري چې ځیني خلک په عبادت او بندګي کې داسې مرتبې ته ورسیږي چې بیا په هغه باندې دنبي کریم ﷺ تابعداري فرض نه وي، لکه ثنګه چې په خضر علیه السلام باندي د موسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه، دا عقیده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، ځکه چې د نبي کریم ﷺ رسالت او پیغمبري عامه ده ټولو انسانانو او پیریانو عربو او عجمو ته او په ټولو باندي دنبي کریم ﷺ تابعداري فرض او واجب ده، ځکه چې د نبي کریم ﷺ په شریعت او رسالت سره مخکني ټول شریعتونه منسوخ شوي دي: لکه ثنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿تَبَارَكَ ٱلَّذِي نَزَّلَ ٱلۡفُرۡقَانَ عَلَىٰ عَبۡدِهِۦ لِيَكُونَ لِلۡعَٰلَمِينَ نَذِيرًا﴾ [الفرقان: ١]

ډیر برکتناک دی هغه ذات چې په خپل بنده یي فرقان (قران) نازل کړی دی، ددي لپاره چې دی دخلکو لپاره ویره ورکونکی شي.

همدغه رنګ الله تعالی فرمایلي دي:

﴿وَأَرۡسَلۡنَٰكَ لِلنَّاسِ رَسُولٗاۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدٗا﴾ [النساء: ٧٩]

ای نبي ته مونږه دخلکو لپاره رسول لیږلی يي او کافي دی الله تعالی د ګوا ه په حیث. همدغه رنګ الله تعالی فرمایلي دي:

﴿قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيۡكُمۡ جَمِيعًا﴾ [الأعراف: ١٥٨]

ته ووايه: ای خلکو بيشکه زه ستاسو دټولو په طرف د الله تعالی راليږلی شوی رسول يم.

او دنبي کريم ﷺ فرمان دی:

«وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لاَ يَسْمَعُ بِي أحد من هذه الأمة لا يَهُودِيٌّ، وَلاَ نَصْرَانِيٌّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلاَّ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ»(١).

په هغه ذات قسم کوم، دچا په لاس کې چې د محمد ﷺ روح دی، نه رسيږي زما باره کې خبر په دي امت کې هيچا ته، نه يهودي ته، او نه نصراني ته او بيا ايمان نه راوړي په هغه شريعت باندي په کوم چې زه راليږل شوی يم او مړ شي مګر وي به دی داور والا ونه.

همدغه رنګ د نبي کريم ﷺ بل فرمان دی:

«أعطيت خمسا، لم يعطهن أحد من الأنبياء قبلي» -وذكر منها...- وكان النبي يبعث إلى قومه خاصة، وبعثت إلى الناس عامة.(٢)

ماته پنځه داسي څيزونه راکړی شوي دي کوم چې زمانه مخکې پيغمبرانو ته نه وو ورکړل شوي،

(١) رواه مسلم من حديث أبي هريرة رضي الله عنه
(٢) متفق عليه من حديث جابر بن عبد الله رضي الله عنه

په دې حدیث کې نبي کریم ﷺ دا ذکر کړی دي - چې مخکنې پیغمبران به خاص یو قوم ته رالیږل کیدل، او زه دقیامت پورې ټولو انسانانو ته د پیغمبر په حیث رالیږل شوي یم.

ددې ایت کریمه نه معلومه شوه چې هرڅوک چې دا عقیده لرې چې ځینې خلک په عبادت او بندګۍ کې داسې مرتبې ته ورسیږې چې بیا په هغه باندې دنبې کریم ﷺ تابعداري فرض نه وي، لکه څنګه چې په خضر علیه السلام باندې د موسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه، دا عقیده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، ځکه چې د نبي کریم ﷺ رسالت او پغمبري عامه ده ټولو انسانانو او پیریانو عربو او عجمو ته او په ټولو باندې دنبي کریم ﷺ تابعداري فرض او واجب ده، ځکه چې د نبي کریم ﷺ په شریعت او رسالت سره مخکني ټول شریعتونه منسوخ شوي دي نو تر قیامت پورې په ټولو انسانانو او پیریانو باندې دنبي کریم ﷺ، تابعدارې فرض او لازم ده، او هر چې موسی علیه السلام وو نو دهغه رسالت او پیغمبري یواځې دبني اسرائلو لپاره وه، نو ځکه په خضر علیه السلام باندې دموسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه، او بل دا چې خضر علیه السلام دغوره قول مطابق د الله تعالی نبي وو، او دالله تعالی لخوا ورته وحې راتلله، ځکه الله تعالی موسی علیه السلام ته امر وکړو چې د خضر علیه السلام څخه ځینې علم زده کړې، لکه دا واقعه الله تعالی په سورت کهف کې بیان کړی ده، او همدارنګه په صحیح بخاري کې هم ددې واقعې تفصیل ذکر دی لکه څنګه چې نبي کریم ﷺ فرمایلي:

«قام موسى النبي خطيبا في بني إسرائيل فسئل أي الناس أعلم فقال أنا أعلم فعتب الله عليه إذ لم يرد العلم إليه فأوحى الله إليه أن عبدا من عبادي بمجمع البحرين هو أعلم منك قال يا رب وكيف به فقيل له احمل حوتا في مكتل فإذا فقدته فهو ثم فانطلق وانطلق بفتاه يوشع بن نون وحملا حوتا في مكتل حتى كانا عند الصخرة وضعا رءوسهما وناما فانسل الحوت من المكتل فاتخذ سبيله في البحر سربا وكان لموسى وفتاه عجبا فانطلقا بقية ليلتهما ويومهما فلما أصبح قال موسى لفتاه آتنا غداءنا لقد لقينا من سفرنا هذا نصبا ولم يجد موسى مسا من النصب حتى جاوز المكان الذي أمر به فقال له فتاه أرأيت إذ أوينا إلى الصخرة فإني نسيت الحوت وما أنسانيه إلا الشيطان قال موسى ذلك ما كنا نبغي فارتدا على آثارهما قصصا فلما انتهيا إلى الصخرة إذا رجل مسجى بثوب أو قال تسجى بثوبه فسلم موسى فقال الخضر وأنى بأرضك السلام فقال أنا موسى فقال موسى بني إسرائيل قال نعم قال هل أتبعك على أن تعلمني مما علمت رشدا قال إنك لن تستطيع معي صبرا يا موسى إني على علم من علم الله علمنيه لا تعلمه أنت وأنت على علم علمكه لا أعلمه قال ستجدني إن شاء الله صابرا ولا أعصي لك أمرا فانطلقا يمشيان على ساحل البحر ليس لهما سفينة فمرت بهما سفينة فكلموهم أن يحملوهما فعرف الخضر فحملوهما بغير نول فجاء عصفور فوقع على حرف السفينة فنقر نقرة أو نقرتين في البحر فقال الخضر يا موسى ما نقص علمي وعلمك من علم الله إلا كنقرة هذا العصفور في البحر فعمد الخضر إلى لوح من ألواح السفينة

فنزعه فقال موسى قوم حملونا بغير نول عمدت إلى سفينتهم فخرقتها لتغرق أهلها قال ألم أقل إنك لن تستطيع معي صبرا قال لا تؤاخذني بما نسيت ولا ترهقني من أمري عسرا فكانت الأولى من موسى نسيانا فانطلقا فإذا غلام يلعب مع الغلمان فأخذ الخضر برأسه من أعلاه فاقتلع رأسه بيده، فقال موسى: أقتلت نفسا زكية بغير نفس قال ألم أقل لك إنك لن تستطيع معي صبرا قال ابن عيينة وهذا أوكد فانطلقا حتى إذا أتيا أهل قرية استطعما أهلها فأبوا أن يضيفوهما فوجدا فيها جدارا يريد أن ينقض فأقامه قالالخضر بيده فأقامه فقال له موسى لو شئت لاتخذت عليه أجرا قال هذا فراق بيني وبينك قال ﷺ: يرحم الله موسى لوددنا لو صبر حتى يقص علينا من أمرهما»[١].

موسی علیه السلام بني اسرائیلو ته بیان کوو، نو په دي مهال دده نه پوښتنه وکړی شوه چې لوی عالم او پوهه څوک دی؟

موسی علیه السلام وویل لوی عالم او پوهه زه یم، دده داخبره د الله تعالی خوښه نه شوه څکه چې ده د علم او دپوهې نسبت الله تعالی ته ونه کړه، نو الله تعالی موسی علیه السلام ته وحې وکړه چې په مجمع بحرین ځای کې زما یو بنده دی هغه ستا نه ډیر پوهه دی هغه ته ورشه، موسی علیه السلام وویل ای زما ربه زه به څنګه دهغه ځای پیدا کړم، نو ورته وویل شو چې دڅان سره یو ماهې په پچې کې واخله او چې کله داماهې دپچې نه ورک شو همدغه ځای دی.

(١) أخرجه البخاري رحمه الله

موسی علیه السلام سره دیو ځوان چې یوشع بن نون دهغه نوم دی روان شول او په پچې کې يي دځان سره ماهي هم واخست روان وو تردې چې يو ځاې ته ورسيدل چې هلته يو لويه کمر وه دهغې په خواکې ويده شول، او ماهي د پچې نه پټ ووت او په سمندر کې يي دسورنګ په څير لاره جوړه کړه.

موسی علیه السلام او دهغه ملګری حيران شول، يوه شپه او يوه ورځ مزل يي وکړو نو هر کله چې صبا شو، موسی علیه السلام خپل ملګري ته وويل چې دا زمونږ خوراک راوړه يقينا مونږ په دې سفر کې ستړي شو، موسی علیه السلام دمجمع بحرين پوري مزل کولو باندي (دکوم ځاې چې ورته امر شوی وو) ستړتيا محسوسه نه کړه، خو چې کله دهغه ځاي نه تير شو نو ستړ تيا يي محسوسه کړه، نو دهغه ملګری ورته وويل: ايا ستا په ياد دي کله چې مونږ دهغه لوې کمر په خوا کې دمه وکړه، نو هلته ماهي سمندر ته وننوت، خو زما نه هير شو چې تاته يي ياد کړم، موسی علیه السلام وويل: مونږ دهمدغه ځاې په لټون کې يو پس دواړه په خپلو قدمونو واپس قدم په قدم راوګرځيدل هر کله چې دوې هغه لوې کمر ته رواورسيدل، نو هلته يي يو سړی وليد چې خپل ځان يي په کپړه باندي پټ کړی وو (همدغه خضر علیه السلام وو) نو موسی علیه السلام ورباندي سلام واچوو، نو خضر علیه السلام ورته وويل چې دا سلام دې د کوم ځاي نه راوړه، موسی علیه السلام ورته وويل زه موسی يم، خضر علیه السلام ورته وويل هغه د بني اسرائيلو موسی؟

موسی علیه السلام وویل هو، بیا ورته موسی علیه السلام وویل ایا زه ستا تابع شم په دې شرط چې را وښايي ماته هغه علم چې تاته درکړی شوی دی د سمي لاري، خضر علیه السلام ورته وویل ای موسی ته زما سره دصبر کولو توان او طاقت نلري ځکه چې ماته الله تعالی داسي علم راکړی چې ته دهغې په حقیقت نه پوهیږې، او تاته الله تعالی داسي علم درکړی چې زه په هغې نه پوهیږم!

موسی علیه السلام ورته وویل که دالله تعالی خوښه وې زه صبر کوم ستاسره، او ستا نافرماني به نه کوم، نو دواړه د سمندر په غاړه پایدل روان شول ځکه چې دوې سره کشتۍ نه وه، نو یوه کشتۍ ورباندي راغله، ددې لپاره چې دځان سره په کشتۍ کې سپاره کړې، هغوې خضر علیه السلام وپیژنده نو بغیر د کرایه نه يې له ځان سره په کشتۍ کې سپاره کړل، په دې دوران کې یوه مرغۍ راغله او دکشتۍ په غاړه کیناسته او په بحر کې يې خپله مښوکه ښکته کړه او دوه ټونګکي يې ووهلې خضر علیه السلام وویل ای موسی زما او ستا علم دالله تعالی د علم نه په نسبت داسي مثال لري لکه ددې مرغۍ په مښوکه اوبه او دا لوې سمندر.

بیا په قصد سره خضر علیه السلام په دې رواني کشتې کې یوې تختې ته لاس کړ او دکشتۍ نه يې را وویستله موسی علیه السلام ورته وویل دې قوم مونږ بغیر دکرایه نه په کشتې کې سپاره کړو، او ته دهغوې کشتۍ خرابوې چې داخلک په اوبو کې ډوب شي؟

خضر علیه السلام ورته وویل ایا تاته ما نه وو ویلي چې ته زما سره صبر نشي کولی، موسی علیه السلام ورته وویل دا ځل ما مه رانیسه زمانه هیر شو، ځکه چې اول ځل خبره دموسی علیه السلام نه هیره شوه، بیا روان شول نو په یو هلک ورتیر شول چې دنورو هلکانو سره يي لوبي کولې، نو خضر علیه السلام دغه هلک دبره طرف دسر نه راونیولو، او سر يي ترینه په لاس سره جدا کړ، موسی علیه السلام ورته وویل تا خو یو داسي نفس قتل کړو چې هغه هیڅ جرم نه وو کړی، او نه يي قتل کړی وو؟! خضر علیه السلام ورته وویل ایا تاته ما نه وو ویلي چې ته زما سره هیڅ کله صبر نشي کولی.

ابن عیینه ویلي چې په دې دویم ځل سره يي ورته تاکید وکړو چې ته صبر نشي کولی، بیا روان شول په یو کلي ورغلل او دکلیوالو نه يي د خوراک غوښتنه وکړه، خو هغوې د دوې دمیلمستیا نه انکار وکړو، او دوې دهغوې یو دیوال ولید چې راغورځیده، نو خضر علیه السلام هغه دیوال ته په لاس اشاره وکړه او هغه دیوال يي سیده کړو، موسی علیه السلام ورته وویل: که ستا خوښه وې نو په دې دیوال سیده کولو باندي به دې مزدوري اخستی وی! خضر علیه السلام ورته وویل: دا زما او ستا په مینځ کې د بیلتون وخت دی.

نبي کریم ﷺ وفرمایل: الله تعالی دې په موسی علیه السلام رحم وکړي که لږ صبر يي کړی وی، چې مونږ ته دهغوې نور کارونه هم بیان شوی وی.

ددي حديث نه هم معلومه شوه چې په خضر عليه السلام باندې د موسی عليه السلام تابعدارې واجب نه وه ځکه چې خضر عليه السلام د بني اسرائيلو نه نه وو، او موسی عليه السلام بني اسرائيلو ته د پيغمبر په حيثيت راغلی وو.

نو هر څوک چې دا ګمان کوي چې د نبي کريم ﷺ په امت کې داسي بندګان شته چې په هغوې باندې دنبي کريم ﷺ تابعدري فرض او واجب نه ده، دا سي عقيده لرونکې کافر دی او دده دکفر دوه دليله دي:

لمړي دليل: هغه دادی چې دنبي کريم ﷺ رسالت او پيغمبري ټولو انسانانو او پيريانو ته عامه ده، او د موسی عليه السلام رسالت او پيغمبري يواځې دبني اسرائيلو دپاره وه، نو ځکه خضر عليه السلام باندي د موسی عليه السلام تابعداري فرض نه وه، او هر چې مونږ يو په مونږ ټولو باندي د نبي کريم ﷺ تابعداري فرض ده.

دويم دليل: هغه دادی چې خضر عليه السلام دغوره قول په بنا دالله تعالی نبي وو او وحې ورته کيده، نو ځکه ورباندي دموسی عليه السلام تابعداري فرض نه وه چې دهغه خپل شريعت وو، او دموسی عليه السلام خپل شريعت وو، او هر چې دنبي کريم ﷺ امت دی په دوې ټولو باندي د نبي کريم ﷺ تابعداري فرض ده، او که څوک دا عقيده لري چې ځيني خلکو باندي دنبي کريم ﷺ تابعداري فرض نه ده او کولی شي چې د الله تعالی عبادت او بندګي وکړې په بله يوه طريقه باندي نو دا سړې کافر او داسلامي ملت نه خارج دی او په دې باندي دټولو مسلمانانو اتفاق

دی، ځکه چې د نبي کريم ﷺ رسالت او پيغمبري ټولو انسانانو او پيريانو دپاره عامه ده.

هر څوک چې دا عقيده لري چې نبي کريم ﷺ يواځې عربو ته د پيغمبر په حيثيت راغلی وو، نو دا عقيده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، ځکه نبي کريم ﷺ فرمايلي دي:

«وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّد بِيَدِه، لاَ يَسْمَعُ بِي أحد من هذه الأمة لا يَهُودِيٌّ، وَلاَ نَصْرَانِيٌّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلاَّ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ»[1].

په هغه ذات قسم کوم، دچا په لاس کې چې د محمد ﷺ روح دی، نه رسيږي زما باره کې خبر په دې امت کې هيچا ته، نه يهودي ته، او نه نصراني ته او بيا ايمان نه راوړي په هغه شريعت باندې په کوم چې زه راليږل شوی يم او مړ شي مګر وي به دی داوږ والا ونه.

(۱) رواه مسلم من حديث أبي هريرة رضي الله عنه

الناقض العاشر

الإعراض عن دين الله لا يتعلمه ولا يعمل به

د اسلام په نواقضو کې لسم ناقض: د الله تعالى د دين نه اعراض او مخ اړول دي، هغه داسي چې نه د الله تعالى د دين تعلم (زده کړه) کوي او نه دالله تعالى په دين باندي عمل کوي، او په دي باندي دليل د الله تعالى دا وينا ده:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَآ ۚ إِنَّا مِنَ ٱلْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ﴾ [السجدة: ٢٢]

خوک دى لوې ظالم دهغه چا نه چې هغه ته د رب په ايتونو سره پند ورکړى شي، بيا هغه د دغه ايتونو نه مخ وګرځوي بيشکه مونږ د مجرمانو نه انتقام اخستونکي يو.

وضاحت:

د اسلام په نواقضو کې لسم ناقض: د الله تعالى ددين نه اعراض او مخ اړول دي، هغه داسي چې نه د الله تعالى د دين تعلم (زده کړه) کوي او نه دالله تعالى په دين باندي عمل کوي، او نه دالله تعالى عبادت او بندګي کوي نو دا اعراض کونکى کافر دى ځکه چې نه د الله تعالى دين زده کوي او نه په هغي باندي عمل کوي او نه دالله تعالى عبادت او

بندګي کوي، نو بیشکه په دي حال کې دا دشیطان بندګي کوی وي، او دشیطان بندګي کونکی کافر دی.

ځیني خلک د دین څخه بي پرواه وي نه دالله تعالی دین زده کوي او نه په هغي باندي عمل کوي او نه دالله تعالی عبادت او بندګي کوي، نو په حقیقت کي داسي کس د شیطان عبادت او بندګي کوي ځکه شیطان ورته دا بي دیني ښایسته کړي وي او دا دشیطان بندګي کوي، ځکه چي په دنیا کي دوه قسمه بندګان وي یو قسم هغه بندګان وي چي د الله تعالی عبادت او بندګي کونکي وي، او بل قسم هغه بندګان دي چي هغوي دشیطان بندګي کوي، نو څوک چي دالله تعالی بندګي نه کوي حقیقت کي هغه دشیطان بندګي کوي هر هغه څوک چي دالله تعالی د دین نه بي پرواه وي نه د الله تعالی دین زده کوي، او نه په دین باندي عمل کوي، او نه د الله تعالی عبادت او بندګي کوي، او نه په الله تعالی باندي ایمان لري، نه لمونځ کوي، او نه دا عقیده لري چي الله تعالی د ټولو کائناتو خالق او رازق او نظام چلونکی دی، نو بیله شکه دا کس کافر دی. لکه الله تعالی فرمايلي دي:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَـٰتِ رَبِّهِۦ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَآ ۚ إِنَّا مِنَ ٱلْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ﴾

څوک دی لوي ظالم دهغه چا نه چي هغه ته د رب په ایتونو سره پند ورکړی شي، بیا هغه د دغه ایتونو نه مخ وګرځوي بیشکه مونږ د مجرمانو نه انتقام اخستونکي یو.

همدغه رنګه الله تعالی فرمايلي دي:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ﴾ [الكهف: ٥٧]

او دهغه کس نه لوي ظالم څوک دی، چې ده ته دخپل رب په ايتونو سره نصيحت ورکړی شي، نو دی دهغو نه مخ واړوي، او هغه عملونه هير کړي کوم چې دده لاسونو ليږلي دي.

همدغه رنګه دالله تعالی دا فرمان:

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُعْرِضُونَ﴾ [الأحقاف: ٣]

او کافران دهغه قران نه چې دوي ته ورباندې ويره ورکولی شي مخ ګرځونکي دي.

ددي ايتونو معلومه شوه چې دالله تعالی د دين نه اعراض او مخ اړول کفر دی.

پاملرنه: هغه نواقض د اسلام چې مخکې بيان شول ددي په ارتکاب سره انسان د اسلامي ملت نه خارجيږي برابره خبره که قصدا ددي ارتکاب وکړي، او يا په مزاح او ټوقې سره او يا د ويري د وجې ددې نواقضو ارتکاب وکړي په دې ټولو حالاتو کې دا انسان د ملت اسلامي نه خارجيږي، مګر په حالت د اکراه اوجبر کې بيا انسان معذور وي خو په دې شرط چې زړه يې په اسلام مطمئن وي.

وضاحت:

مصنف رحمه الله وفرمايل: چې ددي نواقضو په ارتکاب سره انسان

د اسلامي ملت نه خارجیږي برابره خبره که قصدا ددي ارتکاب وکړي، او یا په مزاح او ټوقې سره او یا د ویري د وجې ددې نواقضو ارتکاب وکړي په دي ټولو حالاتو کې دا انسان د ملت اسلامي نه خارجیږي، مګر په حالت د اکراه اوجبر کې بیا انسان معذور وي خو په دې شرط چې زړه يي په اسلام مطمئن وي.

ددي مثال: لکه یو څوک قصدا په لمانځه پورې ټوقې او استهزاء وکړي، یا په مزاح او ټوقې سره په لمانځه پورې استهزاء وکړي، نو په دې دواړو حالاتو کې دا سړی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، همدغه رنګ هغه څوک هم کافر کیږي چې په خپل مال یا بچو باندې ویریږي او د اسلام ددي نواقضو ارتکاب وکړي ددي وجې نه چې خپل مال او بچې محفوظ وساتي خو په دې شرط چې دده دا ویره داکراه او جبر حالت ته نه وي رسیدلې، او که دده دا حالت اکراه ته ورسیده نو بیا نه کافر کیږي په دې شرط چې په ژبه خو د کفر کلمه وايي خو زړه يي په اسلام او ایمان مطمئن وي.

په لنډه توګه ددي مسئلې په اړوند دیو کس پنځه حالتونه دي دهغې لنډ وضاحت دادی:

- لمړی حالت: هرڅوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب وکړي په ټوقې او مزاح سره ددي حکم دادی چې دا کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.
- دویم حالت: هرڅوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب

وکړي په قصد او رښتیا سره ددي حکم دادی چې دا کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

- دریم حالت: هرڅوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب وکړي د ویرې د وجې نه ددي حکم دادی چې دا کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

- څلورم حالت: هرڅوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب وکړي په حالت داکره او جبر کې اوخپل زړه هم کفر ته مایله کړي ددي حکم دادی چې دا کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

- پنځم حالت: هرڅوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب وکړي په حالت داکراه او جبر کې خو زړه ددي مطمئن وي په اسلام باندي ددي حکم دادی چې په دې حالت کې نه کافر کیږي، نو ټول پنځه حالتونه شول، په څلورو حالتونو کې کافر کیږي او داسلامي ملت نه خارجیږي، او په یو حالت کې نه کافر کیږي چې هغه حالت داکراه او جبر دی بیا حالت داکراه او جبر دیته نه وایي چې یواځې د قتل ګواښ ورته وکړی شي بلکه حالت داکراه او جبر دیته وایي چې توره یا اسلحه يې ورته په سر ایښې وي او که چیرې دکفر کلمه ونه وایي نو قتل دهغه یقیني وي، دیته حالت دجبر او اکراه وایي او په دې حالت کې که چیرې دا سړی د کفر کلمه ووایي نه کافر کیږي، او په دې باندي دلیل د الله تعالی دا ویناده:

﴿مَن كَفَرَ بِٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ إِيمَٰنِهِۦٓ إِلَّا مَنۡ أُكۡرِهَ وَقَلۡبُهُۥ مُطۡمَئِنُّۢ بِٱلۡإِيمَٰنِ﴾ [النحل: ١٠٦]

هغه څوک چې کافر شو په الله تعالی سره د ایمان راوړلو نه پس (په هغه دالله تعالی غضب دی او دهغه لپاره درد ناک عذاب دی) غیر د هغه کس نه چې زور وکړی شي په هغه باندې په دې حال کې چې دهغه زړه په ایمان سره مطمئن وي.

په دې ایت کریمه کې الله تعالی هغه چا ته وعید او ویره ورکوې څوک چې د ایمان نه وروستو کفر کوې مګر هغه څوک ددې نه مستثنی (بیل) دی چې اکراه زور او جبرورباندې وکړې شي، لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿إِلَّا مَنۡ أُكۡرِهَ وَقَلۡبُهُۥ مُطۡمَئِنُّۢ بِٱلۡإِيمَٰنِ﴾

غیر د هغه کس نه چې زور وکړی شي په هغه باندې په دې حال کې چې دهغه زړه په ایمان سره مطمئن وي.

ددینه وروستو بیا الله تعالی فرمایي:

﴿وَلَٰكِن مَّن شَرَحَ بِٱلۡكُفۡرِ صَدۡرٗا فَعَلَيۡهِمۡ غَضَبٞ مِّنَ ٱللَّهِ وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ١٠٦ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱسۡتَحَبُّواْ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا عَلَى ٱلۡأٓخِرَةِ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡكَٰفِرِينَ﴾ [النحل: ١٠٦-١٠٧]

او لیکن هغه څوک چې په کفر سره خپله سینه فراخه کړې نو په دغه خلکو باندې د الله تعالی لخوا غضب دی او د دوې لپاره ډیر لوی عذاب دی.

دا په سبب د دې چې دوی دنیا وې ژوند په اخرت باندې غوره کړی دی او بیشکه الله ته تعالی کافر قوم ته هدایت نه کوي.

ددې ایتونو نه واضحه معلومه شوه چې په کافرانو باندې د الله تعالی غضب دی او دهغوي لپاره لوی او درد ناک عذاب تیار دی.

او ورسره ددې خبرې وضاحت هم وشو چې دا کوم نواقض د اسلام چې مخکې ذکر شو ددې ارتکاب کول قصد (په خوښې) سره یا په ټوقې سره، یا د ویرې د وجې نه په دې ټولو حالتونو کې دا کفر دی او ددې مرتکب کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، یواځې یو حالت د اکراه هغه مستثنی دی.

نو هر مؤمن باید دخپل ایمان او دخپلې عقیدې ساتنه وکړي او داسلام ددې نواقضو نه په کامله توګه خپل ځان وساتي.

د الله تعالی نه سؤال کوو چې زمونږ ساتنه وکړي او مونږ ته سلامتیا را په برخه کړي! او مونږ د اسلام په دین باندې همیشه او ثابت قدمه وساتي! او مونږ ته مرګ هم په دین اسلام باندې راپه برخه کړي! او دالله تعالی نه دعا کوو چې مونږ د ټولو فتنو نه مونږ په خپل حفظ او امان کې وساتي ځکه چې الله تعالی په دې باندې قادر او ددې لائق دی.

وصلى الله وسلم على عبد الله ورسوله نبينا محمد وعلى آله وأصحابه والتابعين.

IslamHouse.com

islamhouseps IslamHousePs IslamHousePs islamhouse.com/ps/

For more details visit
www.GuideToIslam.com

GUIDE TO ISLAM

contact us :Books@guidetoislam.com

GuidetoIslam.org Guidetoislam1 Guidetoislam www.Guidetoislam.com

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة
هاتف : ٩٦٦١١٤٤٥٤٩٠٠+ فاكس : ٩٦٦١١٤٩٧٠١٢٦+ ص ب : ٢٩٤٦٥ الرياض : ١١٤٥٧
ISLAMIC PROPAGATION OFFICE IN RABWAH
P.O.BOX 29465 RIYADH 11457 TEL: +966 11 4454900 FAX: +966 11 4970126

د اسلام نواقض او دخلکو پوهاوی

د الله پاک په نعمتونو کې دين اسلام هغه نعمت دی چې نور ټول نعمتونه په کې راجمع شوي دي، ددي دپاره چي دا ښکلی نعمت سلامت پاتي شي، د هغه کارونو پيژندل ضروري او لازم دي کوم چي ددي نعمت سره متضاد دي، او ديته نواقض اسلام هم وايي کوم چي په دي کتاب کي تفصيلي ذکر شوي دي تاسو کولی شي چي ددي کتاب په لوستلو سره د هغي تفصيل معلوم کړي.

IslamHouse.com
OsoulCenter
www.osoulcenter.com
Rabwah